

SZEKERES KATÓ
Maruska sorozat

BÉKAKÖVET

Mese kicsiknek
és nagyoknak

2010.
Szeged

Támogatók:

Szegedi Közéleti Kávéház Alapítvány
Kuratóriuma nevében:
Dr Szondi Ildikó az estek szerkesztője
Dr Szalay István a Kuratórium elnöke

.....

Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége Szeged
Szegedi Bajtársi Klub
Nagy Józsefné Ila
Bohus Mária Vaszari
Maróti Mihály Tibor
Szekeres István
Pósa Attila informatikus
Dr Hesz Ferenc

A szerző hozzászólása:

„...Ha felnőttként mesét olvasol,
megfelelkezel magadról.
Elszáll minden bűd, bánatod,
lelkedből, zajos világod.
Emlékszel a gyermekkorra,
annak, minden szép napjára.
Ha lehetne, visszatérnél,
s mindent előlről kezdenél...
Néha olvass mesekönyvet, s
meglepnek a szép emlékek.....

***

Kiadó: Bakai Beáta
ISBN: 978-963-89250-0-8

Tilos a kiadványt, vagy annak bármelyik részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, minden féle formában sugározni, közzétenni a szerző, vagy annak meghatalmazottja egyeztetése nélkül. A kiadvány védett.

AZ IDILLI TAVACSKA

Akár hiszed akár nem, majd minden régi mese úgy kezdődik, hogy: „...*egyszer volt, hol nem volt.*”. – Amit én mesélek, az nemcsak volt, hanem most is van....

Túl a zajos városon, messze az emberektől, szinte érintetlenül, áll egy kis erdősáv.

Eleinte csak egy-egy fa ácsorgott, szomorkodott, de ahogy telt múlt az idő, mindig nagyobb és nagyobb lett.

A fák elhullajtották terméseik magját, a madarak és állatok is odahurcolták más vidékről más fák magját, ami aztán kikelt, és előbb cserje majd lassan fa lett belőle. Így aztán egy kis erdőcske kerekedett ki.

És azóta is, nőttön nő, míg az emberek ki nem vágják.

Szerencsére az úttól igen messze esik, ezért az emberek nem látogatják.

Szerencsére.

Persze, az erdősávot nehéz is megközelíteni, mert nem vezet hozzá kikövezett, vagy kitaposott út, sőt! Nem is vezet hozzá semmiféle út.

Körülötte a talaj dimbes-dombos, hepe-hupás.

Ahogy a szél fújta az elszáradt lombot, letöredezett ágakat, valami miatt nem bírta tovább sodorni, amitől domb keletkezett és meg is keményedett.

Máshol meg mély gödör alakult ki. Bár az erdő körül a keményebb talaj őrzi a hajdan kicsapott állatok patáinak nyomát, ahol az eső, a hólé megmarad, és nyáron langyos pocsolya lesz belőle a szúnyogok szaporodó helyéül.

Tábla is védi a kis erdőcskét, amire az van kiírva, hogy: „*Tájvédelmi körzet*”.

Ám hiába van kint a tábla, hiába nem járnak arra az emberek, az úton szétdobált, elhagyott szemetet, zacskót, mindenféle kacatot a szél odafújja a tájvédelmi körzetre, és ott csúfoskodik körben az erdő szélén. És ahogy telik az idő, egyre rosszabb és rosszabb lesz, mert több és több szemét gyülemlik fel.

De szemét ide, szemét oda, a természet lassan rendet rak és takarít.

Így takarítja el akarva akaratlanul az oda nem valókat azzal, hogy az időjárás segítségével betakarja. Vagy esetleg minden légmozgásra odébb kerül.

Idővel ez történt a kis erdősávval is.

A gyengébb, erősebb fuvallat segített neki.

Ha a sáv megtelt oda nem való kacattal, csak egy ideig rontotta a látványt, mert amit a forgószél felkapott, az repült, repült és máshol telepedett meg. Mindaddig, míg egy erősebb „huzat” –, esetleg vihar –, onnan is tovább kergette.

Olyan is előfordult, hogy viharosította az útra, ahol az emberek gondatlanul eldobálták. Oda ahol közlekedtek. Így aztán volt, hogy térdig jártak a hulladékban.

Végül aztán emberek jöttek és összetakarították.

(Milyen jó lett volna, és jó lenne, ha el sem dobálnák...)

Ahogy múlt az idő, az erdőcske gyarapodott, és megtelt állatokkal.

A csalitosban nappal őzek, rókák és más kisállatok pihengettek, hűsöltek és a madarak énekétől visszhangzott az erdős terület.

Az állatok ugyan nem tudták, hogy mi az a „*tájvédelmi körzet*”, csak azt, hogy emberektől háborítatlanul élhették rövid, de tartalmas életüket.

Párosodtak, szaporodtak, felnevelték utódaikat, kicsinyeiket.

Isten szép ege alatt jártak a számukra kijelölt utat.

A szemetet –, amit az emberek eldobáltak az úton és odafújta a szél – nem tudták mire használni. Sem evésre, sem ivásra, de még fészekrakásra sem volt használható. Legfeljebb megijedtek, ha a szél megzörgetett egy-egy műanyagzacskót, ami furcsa susogó hangot adott.

Hogy honnan, honnan nem, egy nagyobb mélyedés helyén valóságos kis tavacska kerekedett. Soha nem száradt ki, csak legfeljebb a nagy melegben leapadt.

Ám, volt ettől a kis állatparadicsomtól jóval messzebb egy halastó, amit az emberek hoztak létre.

Betelepítették mindenféle hallal, aztán meg kiszedték őket. Aztán megint betelepítették, és megint kiszedték. És ez így ment állandóan. Állítólag ez volt a dolguk. Így aztán ezt a munkát végezték.

Ennek a halevő madarak örültek, mert ott volt előttük a terület asztalkám.

Hanem volt olyan időszak, amikor fel kellett tölteni a tavat. Amikor a tőle nem messze eső folyó vizsont megduzzadt, a halastó kiöntött. Mentek vele a halak is a szárazra. Ekkor az emberek ástak egy elvezető csatornát, aztán ennek a csatornának több ágát is.

Végül már annyi ága lett a csatornának, hogy a tó környéke csupa vizes árok volt. Amikor újra megduzzadt a nagy folyó, már nem is tudták hol a csatorna, mert egy állóvíz volt minden. De a víz csak látszólag állt. Inkább folydogált, keresve az utat minden felé. Így talált rá az erdő szélén lévő mélyebb pocsollyára, és ahogy rátalált, többé nem is hagyta el. Állandóan táplálta, ezért nem apadt ki.

Parányi tavacskává duzzasztotta, melynek szélén hatalmasra nőtt a fű megvastagodott szárral, mintha nád lett volna. De szerencsére nem az volt, mert ha nád telepedik bele, meg is halt volna a tavacska. A nád megitta volna az összes vizet.

Ez a nagyra nőtt fű is elég tovakodó volt, mert mélyen belehajolt a vízbe, fejével állandóan az alját keresve, kutatva. Lakói ezért egy cseppet sem haragudtak. Inkább kihasználták.

Rátelepedtek, hintáztak, napoztak rajta. A madarak rászálltak egy-egy erősebb fűszálra, a biztonság kedvéért innen néztek szét, aztán ittak a vízből.

A békák a vastag fűszálakról ugrottak nagy csobbanással a vízbe. Néha olyan csapkodás, pancsolás volt, hogy az odavetődött négylábú állatok is félve mertek inni.

A békák megérezve a víz illatát, azonnal beletelepedtek a tavacskába és elfoglalták azt. Persze élt abban más állat is, de

túlnyomó részt csak béka. Ezek aztán úgy hancúroztak, mintha az egész tavacska csakis az ő birodalmuk lett volna.

A vízre járó állatok leginkább jól elbújtak a sűrű fűben, így nyugodtabban lefetyelhettek.

Mert érintetlenség ide, érintetlenség oda, a vérükben volt a rej-tőzködés, zsigereikben a menekülés, és szemükben minden kis neszre a félelem.

Csak a békák nem féltek.

A tavacska közepén egy hatalmas napégette kövön cirógatták magukat a meleg napsugarakkal.

Néha úgy tele volt a kő, hogy egy vízibolha sem fért volna el köztük.

A kisebbek a vastag fűszálakon hintáztak, és lesték, hogy a meleg kövön mikor akad egy ülőhely, hogy átforrósítsák jéghideg lábaikat.

Mert bizony olyan hideg volt a lábuk, mint a békáknak.

Nagyon jól érezték magukat, mert semmi dolguk nem akadt.

Napoztak, ettek, s ha elérkezett az idő párosodtak, petéket raktak le, amiből aztán ha kikeltek, igencsak furcsa állatok lettek. Se nem hal, se nem béka. Ezért nevezték el őket *ebihalnak*.

Testükhöz képest széles farkukkal irányították, hajtották magukat előre a vízben.

De, nagyon ügyesen csinálták. Fürgén úszkáltak.

Nem ám úgy, mint a felnőtt békák, hogy összehúzták a hasukhoz a hátsó lábaikat, majd elrugaszkodtak a vízben. Aztán megint összehúzták és megint elrugaszkodtak.

Erre már csak akkor került sor, mikor megnőttek. Mikor már első, hátsó lábaik kifejlődtek, és kezdtek hasonlítani a felnőtt békákra.

De állandóan nagy veszély fenyegette őket, amíg ilyen aprócskák voltak. És nem csak aprók, de ügyetlenek is. Nem tudtak olyan jól elbújni, mint a kifejlett állatok ezért aztán csoportban éltek. Azt hitték, hogy akkor jobban meg tudják magukat védeni a bajban. De hát ezt csak hitték.

Az igazság az, hogy mire megnőttek, a létszámuk is megfo-gyatkozott.

Ezért raktak le az anyabékák olyan nagyon sok petét.

Mikor eljött a peterakás ideje, olyan fekete volt a víz a sok petétől, mintha mákot szórtak volna bele.

Aztán magukra hagyták őket az anyák, hogy boldoguljanak, ahogy tudnak.

Hát, nem lehetett mondani, hogy valami szép családi életük volt. De azért nem pusztultak ki.

Minden felnőtt béka teljesítette a kötelességét. Sőt! Túlteljesítette.

A kicsik is, meg a nagyok is éltek a maguk életét. Szerették az esőt, a meleg napsugarat, meg a szúnyogokat.

Csak úgy kapkodták be őket egymás után.

Persze senki ne higgye, hogy a szúnyogok azért elfogytak. A vérszívók is szaporodtak a békák örömeire. Sokszor annyi rajzott a kis tó felett, hogy majd kiverték a békák gülü szemeit. Azoknak meg nem is kellett mást csinálni, csak kitátani a szájukat, és a szúnyogok egyenesen belerepültek. Csak tátogtak. Kinyitották, becsukták. Kinyitották, becsukták. Majd nyelték, nyelték, nyelték a szúnyogokat. Szóval jól éltek.

Azért a lábuk állandóan hideg volt. És azért volt olyan hideg, mert mindig a vízben lubickoltak.

Szóval, már kora tavasszal jól érezték magukat, és a nyártól sem féltek, mert az erecske mindig pótolta a vizet. Így a lakóhelyük biztos volt. Nem kellett félni, hogy kiszárad és el kell vándorolniuk.

Télen beásták magukat a tavacska iszapos fenekébe, és meg sem mukkantak, míg az első fecske le nem szállt a tóra. Amelyik béka nem ébredt fel az első csicsergésre, az felébredt a másodikra, vagy a harmadikra.

A fecskék gyakran jártak a tavacsára, és sokszor fordultak csőrükben kevéske vízzel, mire felépítették fészkeiket.

Hogy hol épült az a sok fészek ettől a rengeteg madártól, azt senki sem tudta.

Nem is kérdezték tőlük. Hagyták hadd szorgoskodjanak. Mindenkinek meg volt a maga dolga.

Hanem, ez a nagy vízre járás felkeltette a velük együtt visszaköltöző gólyák érdeklődését.

Pedig mint látható volt, vízben nem volt hiány a környéken, de a gólyákat csak az érdekelte, hogy hova járnak a fecskék?

Leginkább az, hogy miért járnak csapatostul egy helyre?

Addig-addig kíváncsiskodtak, amíg ki nem lesték őket. Mikor sikerült kilesniük a fecskéket, egy percet sem vártak, siettek a párjukhoz a felfedezéssel.

– Nahát! – mondogatták a párjuknak – ez egy valóságos paradicsomi békástó! Ugy megörültek, hogy hangos kelepelés-sel ünnepelték a jó hírt.

A gólyák nagyon szerettek a réten tücskölészni, de még jobban a nagy tóban halásztatni.

A tóban szinte meg sem kellett mozdulni, csak állni és a feléjük úszó halakra rácsapni. Bekapkodni a finomabbnál finomabb halacskákat. Úgy csúsztak le hosszú nyakukon a kicsi, és nagy halak, mint kacsá torkán a nokedli.

De egyszer csak megunták a halat – talán, mert sok szálla volt bennük –, és békára vágytak. Így hát se szó, se beszéd, nagy hirtelen úgy rászálltak az aprócska békás tóra, mint egy nagy sötét felhő. Egyenesen a békák napozó kövére.

Azok rémülten menekültek a tavacska fenekére, de még inkább a napozó kő alá. Nehogy a gólyák hosszú kotorászó csőre rájuk találjon.

Amelyik nem volt elég fürge, azokat a gólyák a csőrükbe kapták, és küldték lefele feneketlen bendőjükbe.

Egy pár békát sikerült is elkapniuk, de aztán hiába ácsorogtak, tekintgettek a tavacska fenekére, a békákat mintha a föld nyelte volna el.

Ez másnap és harmadnap, meg sokáig így ment, míg a békák megsokallták a gólyák nagy dínom-dánomját. Megszámolták magukat, és rémülten látták, hogy alaposan megfogyatkoztak. Elhatározták, hogy ezt nem tűrik tovább.

Az nem lehet, hogy ennek a felhőtlen, gyönyörű békaéletnek ilyen csúf vége legyen! – háborogtak. Ráadásul állandóan félelemben éljenek, hogy mikor kapja be őket egy gólya.

A megmaradt békák úgy döntöttek, hogy ezután nappal ki sem dugják a fejüket a vízből, csakis éjszaka. Ha sokáig nem látják őket ellenségeik, azt hiszik, hogy talán elfogytak, esetleg elköltöztek.

Egyszer majd csak megunják a várakozást! – reménykedtek a brekegők – és máshol keresnek maguknak fogukra valót –, biztatták egymást és magukat.

Így is volt.

A gólyák ezután hiába köröztek a tavacska fölött, hiába telepedtek a napozó köre, egy szem béka nem sok, annyit nem láttak a víz tetején.

Egy ideig türelemmel várakoztak, azután elunták, és végleg elhagyták a kis tavacsát.

A nagy halastóra jártak ismét, ahol nem kellett ácsorogni, feleslegesen várakozni. Igaz, hogy messzebb esett a gólyák fészkelő helyétől, de legalább bőven akadt ennivaló.

Néha, jövet menet a kis tó felé kanyarodtak, nem-e mégis talál-
nak valami előételet, vagy vacsorapótlót, de a tó lakói sokáig nem merészkedtek nappal a víz tetejére. Annyira remegtek a gólyáktól, mint béka a miskolci kocsonyában. Tényleg olyan lett a tavacska, mintha kihalt volna. Csak a madarak szálltak le rá. Nem is zavarta őket semmiféle zaj. Egy ideig ők is csodálkoztak, hogy csendes a tó, mert nem így ismerték, de aztán nem foglalkoztak vele. Kortyoltak egy kis vizet, azután tovább repültek.

Naplemente után aztán egész éjjel viháncoltak. Ilyenkor már nem kellett tartaniuk az ellenségtől.

Bár a napsugár nagyon hiányzott nekik, de nem volt mit tenni. Vagy biztonság, vagy örök félelem.

Hja! Mindent nem lehet megkapni – mondogatták az öregek bölcsen.

A gólyák viszont így is alaposan meghíztak, mert a hal-lakoma sem volt egy utolsó dolog. Aztán ha a szálka már megülte a gyomrukat, akkor a mezőn való vadászatot sem hanyagolták el egy-két rágcsáló, nagy és utolsó bánatára.

Szóval, azért nem válogattak. Ami bendőbe való volt, azt mind leküldték.

Miután a hosszú, éhkoppos vándorutat finom és bőséges lakomákkal kárpótolták, megerősödtek és kijavították a régi fészket. Készülődtek a tojásrakáshoz.

Kelep és a párja már évek óta visszajártak a régi helyükre, és a világért sem költöztek volna máshová.

Úgy ragaszkodtak a költőhelyükhöz, mint egymáshoz.

Mert egymáshoz is ragaszkodtak ám! Jóban-rosszban kitartottak egymás mellett.

Kelep mindig a neje kedvét leste. Ha jó volt a kedve, ha rossz.

Neje viszont, minden évben négy darab tojást tojt.

Ki is költötték mind a négyet. És felváltva üldögéltek, félig álldogáltak a fészekben, melegítve a tojásokat.

De nem csak kiköltötték, hanem kötelességtudóan fel is nevelték őket.

Kelep, rettentő büszke volt a családjára. Le is nézte azokat a gólyatársakat, akik csak egy vagy két utódot pátyolgattak.

De mennyivel könnyebb volt nekik fele annyi apróságnak élelmet hordani!

– Hitvány lusta népség! – kelepelte nejének, aki helyeslően visszakelepelte.

Most is így volt.

Kelep neje négy szép nagy tojást pottyantott a kijavított, megerősített fészekbe. Esténként büszkén mutogatta Kelepnek, aki minden alkalommal valami csemegével kedveskedett neki. Hol ezt, hol azt vitt a tojásokon ülő párjának.

Sokszor felváltotta a kotló gólyát. Helyette melengette a tojásokat, hogy a párja ne unatkozzon annyira, megmozgassa elgémberedett lábait és meglengesse szárnyait. Meg, hogy néha vadásszon is.

Egy napon Kelep neje kijelentette, hogy megint békahúsrá éhezett. Kelep nem győzte bizonygatni, hogy kiürült a kis békástó, a neje egyre csak hajtogatta, hogy neki bizony békahús kell, mert különben nem hajlandó a tojásokon ülni.

Kelep úgy elképedt, hogy még a csőre is tátva maradt. Nem értette, hogy mi történt a nejevel, de volt mit tenni, elindult békavadászatra. Sajnos a fűben, a tocsogóban még egy fél békát sem talált.

Persze, hogy nem talált, mikor mind ott lapult a kis békástó fenekén.

Kelep nem mondhatta azt a párjának, hogy menjen ő békára vadászni, mert a kotlás jórészt a neje feladata volt.

Esténcént szégyenkezve tért meg a fészekbe, de a párját nem tudta megvigasztalni.

Az egyre dühösebb lett. – Kelep nem értette az egészet, de azért türelmesen hallgatta, és nagyon szépen beszélt vele.

– Láthatod édes szívem, hogy a kis tó üres. Ha fűben kotorászok, csak az idő telik. A nagy halastó egy kicsit messze esik tőlünk és a mi bendőnk üres marad.

– Az nem létezik, hogy már napok óta egyetlen békát sem találtál – fakadt ki a neje, mintha meg sem hallotta volna a kifogást.

– Hidd el, ha találok, azonnal neked hozom! Nincs béka. Eltűntek. Érted?

– Még hogy nincs! Akkor honnan jön ez a kuruttyolás?
Kelep fülelt, de nem hallott semmit.

– Talán képzelődsz – próbálta megnyugtatni a nejét.

– Hogy én?! Te süket vagy? Tényleg nem hallod?

Kelep erőlködött, fülelt, de csak a tücsök ciripelését hallotta.

– Hát ez már megsüketült – mérgelődött a neje.

– Ejnye, kedvesem! Miért lettél ilyen goromba? – sértődött meg most már Kelep, de azért elgondolkodott. – Tényleg megsüketültem volna?

Éjjelenként szégyenkezve álldogált a fészek szélén a neje mellett és nagyokat hallgatott, míg amaz duzzogott. Egy szó nem sok, annyit nem beszélt vele. Nem úgy, mint máskor, hogy folyton járt a szája.

Kelepel a gólya
Felesel a párja.
Foga mostan fűlik,
Békavacsorára.

Szaladgál a gólya,
Tücsköt bogarászva
Ám nejének csakis,
Békacomb a vágya.

Fő a feje Kelepnek.
Hogyan tegyen eleget?
Szaladgálhat kedvére
Béka legyen estére!

De, se béka, se béke,
Nem lesz terítékre.
Duzzog is a neje,
Szóba sem áll vele.

– Most már nem is beszélünk? – fakadt ki egy nap Kelep.
Mi azelőtt soha nem veszekedtünk. Mi történt? – szólalt meg végül.

– Mi történt volna? Majd meghalok, egy kis békahúsért annyira kívánom, és te képtelen vagy nekem főgni.

– De mitől kívánod most ennyire? – faggatózott Kelep.

– Nem tudom. Nem tudom, de nagyon kívánom. Talán miatta hullik a tollam. Vagy viszket a bőröm, vagy száraz a körmöm.

Kelep értetlenül nézett a nejére.

– Mért nézel úgy rám? Pedig így van. Hiányzik az étrendből a békahús.

– Hát ilyet még nem is hallottam – álmélkodott Kelep.

– Pedig így van! – bizonygatta a neje – öregszünk és kell a változatos étrend.

Kelep hümmögött. Nem tudott rá mit mondani. De ha a neje azt mondja, akkor biztosan így van.

Ő is érezte már a múltó idő jeleit, mert nem volt olyan fürge, mint évekkor ezelőtt. De ez ellen nem tudott mit tenni.

– Jól van, elismerem, hogy öregszünk, de azért nem éhezünk – szólalt meg mégis.

– Nem arról van szó, hogy éhezünk, hanem, hogy néha-néha békát is kell fogyasztanunk – akadékoskodott továbbra is a neje.

– De mikor megjöttünk Afrikából annyi békát ettünk, hogy már meg is untuk – fakadt ki most már ő is türelmetlenül.

– Mikor volt az már! Mindjárt kikelnek a tojások is! Aztán mit adunk a kicsiknek enni?

Kelep végre belátta, hogy nincs mit tenni, békát kell keresni. Addig kell bóklászni, míg nem talál egy rakás békát.

Reggelenként elrepült és késő délután tért haza. Persze béka nélkül. Pedig egész nap kereste, kutatta őket.

Ezután minden nap veszekedtek. Ráadásul kevés halat is vitt a párjának, mert béka után kutatott, és gyorsan eltelt a nap.

– Most már koplaltatsz is? – fakadt ki a nej keserűen.

Kelep nem vitatkozott. Hallgatott és nagyon szégyellte magát.

Egy éjszaka akkora csörkoppintásra ébredt, hogy kis híján leszédült a fészek széléről. Azt sem tudta hirtelen, hogy hol van.

– Hallod?

– Mit?

– Tényleg nem hallod? – kiáltott rá izgatottan a neje.

– Mit kellene hallanom? – ásítózott álmosan Kelep.

Hát a békazenét.

Kelep fülelni kezdett, mert már kiment a szeméből az álom. És csakugyan! Valahonnan füleinek kedves, és csodálatos békazenét hallott.

– Hú, a fűzfán fűtyülőjét! Hát ez meg honnan jön?
– Ugye? Ugye mondtam! De te nem hiszel nekem! – berzenkedett fölényesen a párja.
– De honnan jön? – tűnődött Kelep.
– Honnan, honnan! Hát a tóról!
– A kis tóra gondolsz?
– Mi másra?
– De hát ott már egy darab béka sincs! Te is láhattad!
– Addig nem volt, míg ott voltunk. De ahogy eljöttünk, azzonnal lett.
– Ugyan már! Minden nap arra jártam, és semmit sem láttam.

– Pedig ott vannak! Hallhatod!
– Hallom, hallom – adta meg magát Kelep, csak nem értett semmit – hogy tűnhettek így el a szemem elől?
Kelep megígérte, hogy másnap akármi lesz, kilesi a békákat. A nej keményen ráparancsolt, hogy béka legyen a vacsora. Kelep mindent megígért, csak hagyja már aludni, mert olyan álmos volt, hogy majd leesett a feje. A szeme állandóan lecsukódott, mert éjszaka leginkább aludni szokott.

Másnap kora hajnalban bökdöste a neje.

– Indulj, mert elszalasztod őket – sürgette.
Kelep feltápáskodott, meglengette szárnyait, és elrugaszkodott a fészekről. Minden csupa víz, harmat volt, a Nap nehezen kapaszkodott fel az ég széléről a báránnyelhőkön.

– Hát akármi legyenek, ha egyetlen békát is találok! – morogta, aztán leszállt a békás tó mellé, de inkább attól egy kicsit távolabb és figyelt. Meg sem mozdult.

Az egyik lábát felhúzta és a másik szemét becsukta. Szeretett így ácsorogni, csak mostanában nem igen ért rá. A nyitva maradt szemével leselkedett.

Kelep állt, álldogált egy darabig, aztán úgy döntött, hogy nem vesztegeti a drága idejét, szétnéz másfelé is.

Már majdnem kiterjesztette hatalmas szárnyait, mikor jó hangos csobbanásra lett figyelmes.

– Mi ez? – nézett érdeklődéssel a kis tóra és hirtelen nagyon izgatott lett.

Hatalmas békák ugráltak ki-, s be a vízbe. Sőt! Egyik vitte a másikat.

Párosával hancúroztak.

Kelep teljesen elhült. Azt hitte, nem jól lát.

– Hát ezek meg hol voltak eddig? – álmétkodott.

Közelebb lépett a békás tóhoz és nem volt rest. Egymás után kapkodta fel őket. A bendője meg a csőre már tele volt, de azért még bekapott egy-kettőt. Aztán szárnyra kapott, és sietett a párjához a fészekre.

Útközben jól összeroppantotta őket, mert a szerencsétlenek úgy ficánkoltak, rugdalóztak a gólya csőrében, hogy kis híján elejtette őket.

Előbb csiklandozták, majd összekarmolták a nyelvét.

– A randa békái! – szorította össze a csőrét alaposan – még el találom veszíteni őket! Akkor aztán lesz haddelhadd! Még az kell, hogy nélkülük térjek haza! – szorult össze a torka – legalább nem nyelem le őket – gondolta.

Mikor leszállt a fészek szélére, neje elé szórta a zsákmányt. Az, szó nélkül mind bekapta.

Nem rágta, nem csócsálta, csak egymás után nyelte, egészben küldte le a torkán.

Aztán jóízűen böffentett, majd megtörölte hosszú kard-szerű csőrét.

– Na, látod! – szólt elismerően – tudsz te, ha akarsz!

Kelep széttárta szárnyait, de nem szólt semmit. Azon járt az esze, hogy másnap sikerül-e újra a vadászat, mert, hogy neje továbbra is békát követel, arról szentül meg volt győződve.

Míg el volt a gondolataival, neje kedvesen megbökte.

– Nekem is van ám meglepetésem!

– Ugyan mi lehet az? – nézett rá kérdően Kelep, de nem merte hangosan kimondani – ugyan mi történhetett itt, mikor egész nap a fészken ült?

A kotló gólya félig felemelkedett, és meglátta a frissen kikelt kis gólya fiakat. Még nedvesek voltak.

Kelep olyan hangosan örvendezett, hogy párjának csitítani kellett. De ő nem törődött vele. Hátravetette a fejét és hosszan, hangosan kelepelt. Mindenkinek hírül akarta adni, hogy a négy kis gólyafi él és egészséges. Össze-vissza csókolta, csörözte a párját. Nagyon boldog volt.

– Most már gyakrabban kell fordulnod a békákkal, mert a kicsiket etetni kell. Négy éhes szájat! Gondold csak meg!

Kelep egyre bólogatott, miközben azt sem tudta, hogy sikerül-e újra békát fognia.

– Na, mesélj, hogy találtál rájuk?

– Hát... azt hiszem most párosodnak.

– Ugye megmondtam! Megmondtam! – lelkesedett Kelep neje.

– Mit mondtál kedvesem? – nézett csodálkozóan.

– Hogy békazenét hallottam.

– Ja, azt igen.

– Hát akkor mi a baj? – kérdezte gyanakvón, mert párja tétlenkedve álldogált.

– Semmi, csak most rájuk ijesztettem.

– Ne törődj vele, holnapra elfelejtik.

– Gondolod? – kételkedett Kelep.

– Ne légy már ilyen kishitű. Ezek most olyan szerelmesek, hogy se nem látnak, se nem hallanak.

– Lehet – vakargatta Kelep a fejét.

Ezután minden áldott reggel nagy izgalommal indult vadászni. Ám nejének igaza volt. A békák rettentően szerelmesek voltak és nagyon óvatlanok. Ezzel felkínálták magukat az ellenségnek.

Pár nap múlva a gólyák párosával jártak vadászni. Gyorsan összekapkodták a zsákmányt és siettek vissza a kicsinyekhez.

Nem győzték hordani az eledelt, mert az apróságok csőre állandóan tátva volt. Nagyon ízlett nekik a békahús.

Nemsokára olyan gyönyörűségesen kigömbölyödtek, hogy öröm volt rájuk nézni.

Egy napon Kelep neje így szólt a párjához.

– Mától kezdve a fiókák nem kapnak békahúst.

Kelep nagyot nézett.

– Hát ugyan mit?

– Vegyes eledelt. Amit mi is fogyasztunk. Még azt hiszik, hogy csak békát ehetnek.

– Kicsit nehéz lesz őket más eledelre szoktatni.

– Tudom, de el kell kezdeni.

– Akkor eddig miért vártunk?

– Mert én így jobbnak láttam.

Kelepnek eszébe jutott, hogy neje hányszor veszekedett vele, és hogy milyen nehéz volt a békavadászat.

– Azért lehetett volna hamarabb is mással etetni őket – morgolódtott.

– Persze! Csak azt felejtetted el, hogy milyen későn érkezünk meg, hogy milyen sokáig tartott a fészünk megjavítása és hogy milyen sokára bújtak ki a tojásokból. Be kellett hozni a lemaradást. Ha tücskökön tartottuk volna őket, felekkorák lennének. Így hamar megnőnek, és gyorsan önállóak lesznek.

Hamarabb repülnek ki a fészekből, és mi ráérünk kényelmesen vadásztatni. Akkor már csak egymásra kell figyelniük dörgölözött oda engedelmesen párjához. De Kelep egyre csak duzzogott.

Halat, kettőt-hármat is tudtunk volna hozni egyszerre és nem fáradtunk volna így el. Közben mi is jóllakhattunk volna. A békákat nem merem lenyelni, hogy több maradjon a fiókáknak – kesergett.

Nézd meg milyen sovány lettem. Alig bírok már repülni, olyan fáradt vagyok. És állandóan éhes – panaszkodott egyfolytában Kelep.

– Akkor indulhatunk is a halastóra. Jól belakmározunk, és a kicsiknek is hozunk halat – mondta a neje, mint aki meg sem hallotta párja panaszkodását. Aztán meglengette szárnyait, és elrugaszkodott a fészektől.

Párja kelletlenül követte, de tudta, hogy nincs más választása. A kicsiket fel kell nevelni. Eddig is azt tették. Minden áldott évben. Hiszen ezért jöttek haza a messzi Afrikából, hogy itt költsenek, szaporodjanak.

– Azért mintha máskor egy kicsit könnyebb lett volna – morgolódtott – ez a békavadászlat teljesen legyengített. Nem volt kedve ácsorogni egész nap, és a békákat figyelni. Már ki-fejezetten utálta a békákat lesni.

Mire a halastóra értek, már elmúlt a rossz kedve meg a fáradtsága is. Jó volt a parthoz közeli sekély vízben tocsogni.

Egyik parton ő álldogált, a másikon meg a neje. Nem győzték bekapkodni a halacskákat.

Hiába ficánkoltak a farkukkal ide-oda csapkodva, a gólyák ügyesen a halakat a fejükkel a torkuknak fordították, és már csúsztak is le a nyeldeklőjükön.

A hosszú gólyanyakon még látható volt utolsó útjuk.

Miután Kelep és neje alaposan bereggeliztek, csőrükbe kaptak két-három jól megtermett halat, és huss! Repültek a fészek irányába.

A kicsik úgy pipiskedtek, hogy majd kipottyantak a fészekből. Hanem a halakat alig bírták lenyelni. Majd megfúltak, úgy erőlködtek, mire a gigájukon lecsúszott.

Jól tele lett a bendőjük.

– Mi volt ez? – néztek kétségbeesetten szüleikre.

Az egyiknek a nyelvét sértette meg az uszony, a többinek a szája szélét. De a legnagyobb gond mégis csak az volt, hogy nehezen tudták lenyelni.

A nagy erőlködéstől ide-oda imbolyogtak, mintha berúgtak volna.

Mire a legkisebb gólyafi is leküldte a torkán a szokatlan ele-delt, kétfelé állt a szeme.

De mind a négy gólyafi meglehetősen furcsán nézett ki.

A szülők megijedtek és némán bámulták egymást.

– Látod mit csináltál? – ripakodott Kelep a nejeére leg-
alább apróbb hallal kezdtük volna!

Kelep neje elismerte, hogy elszámította magát. Meg sem for-
dult a fejében, hogy mivel a kicsik még nem ettek halat, inkább
kifelé nyomták volna, mint befelé. Csakhogy ez az uszony meg
a pikkely miatt lehetetlen volt.

– Ó szegény gyermekeim! Ti aztán jól megszzenvedtetek a
mi butaságunk miatt! – siránkozott.

– Csak a magad nevében beszélj! – mérgelődött a párja –
szerencse, hogy meg nem fulladtak!

– Jól van – vörösödött el neje csőre – legközelebb aprób-
bakat kapnak.

Ám a kicsik a világ kinciséért sem akarták kitátani a csőrüket
legközelebb, mikor megéreztek a hal szagát.

A szülők kétségbe voltak esve. Aztán Kelep feltalálta magát.
Szétszabdalta csőrével a halakat és kisebb darabokat nyújtogat-
tak csimotáiknak.

Egy darabig bizony ez sem ment. Hanem a fiókák hamar meg-
éheztek. Hogy ezért-e, vagy csak ásítottak, kitátották a csőrüket
és a szülők a haldarabokat fűgén lenyomták torkukon. –
Eleinte ide-oda rángatták a fejüket, de nem volt mese. A szülők
valósággal megtömték őket, mint a gazdasszony szokta a libá-
kat.

Egy ideig mindannyian szenvedtek az etetéssel. Végül azért
csak megúszták súlyvesztés nélkül az erőszakos etetést. A
kis gólyák megszokták az új eledelt, és már nem tiltakoztak
ellene. A szülők is megtanulták, hogy semmit sem szabad elsi-
etni.

A halétket felváltották ezzel-azzal. Csak békát nem fogtak már
nekik. Úgy gondolták, megtanítják őket vadászni.

Így is volt.

A kis gólyák hiába tátották ki csőrüket. Mikor a szülők este a
fészek szélére szálltak, nem kaptak semmit.

Először rosszállóan és várakozóan néztek rájuk, aztán bökdösni
kezdték szüleiket. Egyre türelmetlenebbül bökdöttek, míg Kelep

neje megunta és jól a fejükre koppintott a csőrével a tiszteletlen viselkedésük miatt.

A kis gólyák el nem tudták képzelni, hogy mi történt. Eddig úgy elkényeztették őket, olyan sok ennivalót kaptak, hogy alig bírták megenni. Most meg egy falat nem sok, annyi nem jutott nekik. Tétován és kétségbeesetten topogtak a fészekben. A fejük is meg a hátuk is fájt a sok csörkoppintástól. Ehhez nem voltak hozzászokva. Az eső is eleredt, a levegő is lehűlt és éhesek voltak. Nagyon éhesek voltak. Könyörgőn, reménykedve bámulták szüleiket, de azok érzéketlenül néztek rájuk vissza. Végül összebújtak a fészükben, és szívükben teli félelemmel, megadón hajtották le a fejüket.

Ekkor a két szülő, Kelep és neje a fészek szélén kiterjesztették hatalmas szárnyaikat, mintha el akarnának repülni.

A kicsik felkapták fejüket és reménykedtek, hogy ennivalóért mennek. De azoknak eszük ágában sem volt elhagyni a fészket. Csapkodták a szárnyaikat, mintha fel akarták volna szárítani a kis gólyák elázott tollazatát, de azoknak nem tetszett a hűvös levegő csapkodása. Még jobban fáztak. Azt a kis meleget is lehűtötte, amit a testük kibocsátott.

Az egyikük nagyon mérges lett és ő is a fészek szélére állt, szárnyaival csapkodni. Úgy csapkodott, hogy a többinek majd kiverte a szemét.

– Na, végre! Lusta banda – kelepelt rájuk mérgesen a gólya mama – már azt hittem itt pusztulnak éhen. Ilyen lusta fiókáim még nem voltak.

– Mert agyon etetted őket szívem – szólta szemrehányón Kelep.

A neje szúrós szemmel nézett rá.

– Ne bosszants már te is! Ha nem etetjük őket lesóványodnak. Nem lesz erejük felröppenni!

– Nem erről beszélek! Túl sok békát adtál nekik. Attól híztak meg, és kényelmesedtek el.

– Erről ne nyissunk vitát. Jó? – pörlekedett Kelep neje.

– Rendben van, de legyen ez tanulság a jövőre nézve.

– Csak nem hagyod abba ugye? Mindig tiéd az utolsó szó!

Kelep neje már megint kezdett mérges lenni.

A párja elhallgatott. Most mit vitázzon egy gólya asszony-sággal? Úgy sem hagyja magát! Olyan a nyelve, mint a csőre. Éles és szűrős is egyszerre.

Tovább csapkodta a szárnyait, mintha nem hallott volna semmit.

A kis felpaprikázott elsőszülött is ugyancsak ezt tette. Végül addig kalimpált, míg előre hátra egyensúlyozva kibillent a fészekből, és szárnyaival rémulten csapkodva, leügyetlenkedte magát a földre.

– Hát megy ez! – szólt félig tréfásan, félig bosszúsan a gólya mama. Aztán visszánézett a többire, de azok meg sem mertek moccanni.

Lapultak a fészekben, mintha ott sem lettek volna.

– Mit állsz itt ilyen bénán? – ripakodott Kelepre – eredj és csalogasd fel a levegőbe, míg el nem felejt a kis bamba, hogy a szárnyait hogyan kell használni.

Kelep kelletlenül felsóhajtott, és lerepült elsőszülött fiacskájához, aki ügyetlenül lengette szárnyait, és megindult a földön. Kissé felemelkedett, aztán visszapottyant.

Ezt többször megcsinálta.

Kelep előtte lépegetett. Felemelkedett, aztán leszállt. A kicsi először csak bámult, aztán igyekezett a papája után. Bizony nem ment könnyen.

Még a lábait sem tudta rendesen használni. Állandóan rogyadozott.

Nem is csoda. Hiszen mióta megszületett, állandóan a fészekben ücsörgött, és csak akkor állt fel, ha azt akarta, hogy ő kapja a legtöbb és legfinomabb falatokat. Ilyenkor még pipiskedett is. De ez más volt.

Egyik gólyalábát a másik után rakosgatni, nagyon furcsa érzés volt. Megállt és úgy lihegett, mintha a környéket kétszer körbefutotta volna.

Kelep hívogatta, csalogatta, szaladgált ide-oda. Lengette a szárnyait és mutatta, hogyan kell csinálni. De nem sok eredménye volt, mert a kis gólya olyan kövér volt, hogy inkább gurult volna, mint repült.

A papa még egy ideig próbálkozott, aztán feladta. Ő is elfáradt. Végül gondolt egyet és messzire repült.

Fiacskája kigúvadt szemmel bámult utána, és most esett csak kétségbe. A papa egyre messzebb került tőle, a biztos fészket – ahol anyja és testvérei ücsörögtek – már szinte nem is látta.

– Mi lesz most? – gondolta kétségbeesetten.

Azt hitte, hogy ott fog elpusztulni a földön. Nagyon, elfáradt és éhes lett. Már állni sem bírt. Letottyant a földre és várta a véget. Magányosnak és szomorúnak érezte magát. Arra gondolt, hogy még éhesen is jobb volt a fészkekben a testvéreivel. Legáltalább ott voltak a szülei és nem is féltek. Csak azt nem értette, hogy miért nem kaptak enni.

A kis gólyakölyök ott ücsörgött a fűben, és körülötte bogarak, tücskök, szöcskék, sáskák mászkáltak, ugrabugráltak. De ő rájuk sem hederített.

– Milyen jó nekik – gondolta – ők tudnak menni, ugrálni, pattogni. Lehajtotta a fejét és csőre a földbe szúródott, az tartotta bánatát, nyakát és fejét.

Borzalmas volt még ránézni is. Aztán egy kicsit megszunnyadt. Szunyókálásából korgó gyomra ébresztette fel. Kétségbeesetten tapasztalta, hogy még mindig egyedül ücsörög a földön.

A levegőben madarak röpködtek és ő irigyen bámulta őket.

Aztán, hogy erőt gyűjtött a szunyókálásból, felállt. Elindult arra, amerre a papáját látta elröpülni.

Egy darabig botladozott a hepehupás földön és a lábai akadályozták a lépegetésben. A parányi madarak úgy futkároztak körülötte, mintha csak csúfolni akarták volna. Ezzel úgy felmérgettek, hogy alaposan nekilódult. Egyik lábát a másik után rakosgatta, és közben rájött, hogy alaposan fel kell húznia a térdét és nem csak úgy csoszogni.

Hamarosan tapasztalta is, hogy így sokkal jobban és könnyebben halad. Ezen aztán úgy felbátorodott, hogy egyre sűrűbbre fogta a lépteit.

A végén már futott.

Szíve hangosan kalapált örömeiben, és hirtelen meglepette szárnyaival, ahogy a szüleitől látta. Futott egy sort kiterjesztett szárnyaival, majd elrugaszkodott a földről. Majd megint billegve leért a lába, és megint felemelkedett.

Ahogy kalimpált a levegőben, és a lábai már nem érintették a talajt, végtelen boldogság töltötte el.

Addig próbálkozott, míg teljesen felemelkedett a levegőbe, fel a magasba. Persze a repülés is olyan ügyetlen volt, mint a földön való lépegetés. Mindig kibillent az egyensúlyából. Hol erre, hol arra. De nem hagyta el magát. Addig-addig ügyetlenkedett a levegőben, mígnem egy tó felett találta magát. Gyorsan le is vitorlázott a partjára, nehogy belepottyanjon a vízbe, mert úszni meg aztán végképp nem tudott volna.

Csodálkozva nézett széjjel, mert rengeteg vízimadár szorgoskodott a tavon, és a parton. De leginkább akkor csodálkozott, mikor meglátta a papáját.

– Végre, hogy ideértél! – reccsent rá, de szíve mélyén nagyon büszke volt, hogy fiacskája ráérezett a repülés ízére.

Valósággal ujjongott örömeiben.

Jutalmul gyorsan kikapott egy halat a vízből és odanyújtotta neki. A hal olyan nagy volt, hogy alig bírta lecsúszni a torkán, de nem panaszkodott.

– Na, hogy ízlett? – kérdezte választ sem várva – a legközelebbit te fogod meg magadnak.

A kis gólya csak bámult, a nagy erőlködéstől meg sem tudott szólalni, és a szeme is könnyes lett örömeiben, hogy apja még sem hagyta magára.

– Hát akkor induljunk vissza, mert a mamának is enni kell.

És a többi testvérem? – nézett apjára riadtan.

Hogy mi lesz a többivel? Majd ők is megtanulják, amit te. Mert a végtelenségig nem etethetlek benneteket.

A kis gólya egy szót, sem mert szólni. Hasa tele volt, meg a papa is igazat mondott. Megint rájött a páni félelem.

– Mi lesz, ha nem tudok felszállni – szorongott, már csak azért is, mert úgy érezte, hogy a hasában egy nagy kő lapul.– Nagynak bizonyult a hal – nézett megint apjára kétségbeesetten.

– Nem baj, majd elrázódik. Holnap már nem is érzed, hogy ma ettél.

– Hogy miket beszél ez a papa csodálkozott, de nem mert szólni.

Apja meglendítette a szárnyait, ahogy szokta, és elrugaszkodott a földtől. Egy-kettőre a magasba lendült és fiacskáját még csak nem is biztatta. Igaz, hogy fél szemével leste, és azért repült olyan magasra, hogy időt adjon neki. Aztán lejjebb ereszkedett, majd megint feljebb. Így játszadozott. Nem sietett haza. Mikor látta, hogy fiacskája mégiscsak a levegőbe ügyetlenkedte magát, már megkönnyebbült. Egyenesen rászállt a fészekre.

– Hát a gyerek? – kérdezte a neje ijedten – csak nem hagytad magára?

– Ne rémüldözz már mama! – szólt rá erélyesen, mire a neje meglepődött.

– Indulj vacsorázni.

– De hát a gyerek – esett kétségbe Kelep neje – mit csináltál vele? Elvesztetted?

– Már hogy vesztettem volna el? Hát el lehet veszíteni ekkora madarat?

– Nem úgy értettem.

– Hanem hogy?

– Tudod te! Előre repültél és ő meg eltévedt. Jaj, nekem most hol találom meg az elsőszülött gyermekem? – kelepelt gólyamama kétségbeesetten. – Honnan veszed, hogy eltévedt, mikor állandóan szemmel tartottam! – szólt rá mérgesen Kelep.

– De akkor hol van? Mondjál már valamit!

– Úton.

– Mit értesz azon, hogy úton? Milyen úton? Melyik úton?

- Hát ez már tényleg sok, ahogy te rémüldözöl!
- Akkor miért nem mondod meg, hogy merre van a gyermekünk?
- Nyugodj már meg asszony! Indulj el, és meg fogod látni. – Ne essél már ennyire kétségbe – mérgelődött Kelep – menjek veled – bökte meg csőrével nyugtalankodó nejét.
- Nem kell, csak legalább azt mond meg, hogy melyik fánál hagytad el?

Nem figyeltem.

Ez elveszett. Biztosan elveszett – siránkozott Kelep neje.

Ugyan már! Majd megérkezik. Nem kell sürgetni.

Kelep neje most az egyszer szót fogadott, bár a torka összeszorult.

Hát, ahogy hasította a levegőt, szembe jött vele első szülöttje. Úgy libegett, mintha be lett volna rúgva. De azért nagyon örült neki, hogy már így is tud repülni.

– Ügyes vagy fiacskám! Csak így tovább! – kiáltott oda neki boldogan, miközben elsuhant mellette.

A kis gólya még szólni sem mert, annyira igyekezett.

Leszállt a tóra és gyorsan bekapott egy-két halat. – Vajon a többivel hogyan fog sikerülni? – töprengett, miközben felhúzott a fellegekbe a szél szárnyán. Ezt sohasem mulasztotta el. Ott körözött egy darabig, majd rábizta magát a légáramlatra. Szárnyait széttárva mozdulatlanul vitorlázott. Szinte úszott a felhők között. – Nemsokára a kicsikkel is így fogunk röpködni – ujjongott magában.

Hanem mikor leszállt a fészekre, teljesen elképedt. Mind a három kiscólya, a fészek alján kucorgott szorosán összebújva és remegtek a félelemtől. Kelep és első szülött fiacskája hiába csapkodták a szárnyukat, mutatva nekik, hogyan kell csinálni, még fel sem álltak, nem hogy a fészek peremén próbálkoztak volna.

Kelep neje nagyon mérges lett.

- Ez így nem mehet tovább! – kiáltotta haragosan.

Még tényleg éhen halnak. Eddig degeszre tömtük őket, most meg itt pusztulnak el a fészekben.

Gyere Kelep! – parancsolta a fészek aljára a párját. Ki kell őket mozdítani.

– De hogyan? Csak nem akarod őket kilökni? – rémült meg Kelep.

– Miket beszélsz? Csak egy kicsit megbökdössük őket. Gyere már, ne tátsd ott a szád!

Kelep kelleetlenül belement a fészek fenekébe. Neje adta az utasítást.

– Te arról bökdösöd őket, én meg erről. Aztán alányúlunk a csőrünkkel, és kikényszerítjük őket a fészek szélére.

– Jaj, mi lesz ebből – vakargatta fejét Kelep.

– Ne jajgass, hanem csináld! – parancsolt rá a neje.

A két gólyaszülő óvatosan a fészek aljára tolta hegyes csőrét, és próbálták kibillenteni, de legalább is megmozdítani a három kis gólyát.

Azok csapkodtak, tátogtak, egyik oldalukról a másik oldalukra borultak, de az istennek sem akartak felállni és még mélyebbre húzódtak a fészek aljába.

A szülők nem adták fel. Küszködtek egy darabig, de csak azt érték el, hogy a kis gólyák majdnem összetörték egymást, olyan szorosan nyomakodtak, bújtak egymás mellé. – Hát én még ilyet nem pipáltam! – szólt mérgesen gólya mama – na, álljunk csak meg, mert ennek nem lesz eredménye

– Próbáljunk valami mást – lihegte Kelep is.

– De mit?

– Csak az egyiket emeljük fel. Odakényszerítjük a fészek szélére, és vagy leesik, vagy nem.

– Te megőrültél? És ha leesik és összetöri magát?

– Dehogy töri! Ahogy zuhanni kezd, azonnal tudni fogja, hogy mire valók a szárnyai.

Gólya mama aggódalmasan nézett Kelepre. Nem értette, hogy mit rontottak el. Eddig ilyen még nem fordult elő. – Mi lesz ebből? Mi lesz ebből? – sopánkodott.

– Ne siránkozz már. Próbáljuk csak meg! Te erről nyomod, én meg arról. Mikor összeér a csőrünk, egyszerre emeljük ki a kis lustaságot.

Addig, addig próbálkoztak, míg végre sikerült a fészek szélére tologatni a kicsit. De úgy megemelték, hogy az kibillent az egyensúlyából és tényleg kiesett a fészekből.

Egyenesen le a földre.

Zuhanás közben szárnyait széttárta, úgy ahogy Kelep előre megmondta. De azért így is rosszul esett neki. Ő is a csőrén támaszkodott meg, majd megpróbált a lábára állni.

Előre-hátra billegett, miközben a szülők lélegzet visszafojtva figyelték a fészekből. Ekkor az első szülött, aki már megjárta a halastavat, lerepült testvérehez a földre. Széttárt szárnyakkal aprókat csipegetett belé. Ingerelte. Egyre csak csipkódta és ingerelte.

Testvére olyan mérges lett egy idő után, hogy széttárt szárnyakkal lábra állt, és elindult a nagyobb testvére felé, hogy visszacsípje. Addig-addig évődtek, míg a nagyobb gólya, a kisebb testvérét a levegőbe kényszerítette.

Nagy volt a boldogság. A két szülő hátra vetette a fejét és hangoosan kelepelt örömeiben.

– Ennek több esze van, mint nekünk – motyogta magában Kelep.

Na, de volt még két mihaszna gólyafi a fészek mélyében. Őket még nehezebb volt kimozdítani. Végül a két szülő csak-csak kitologatta őket a félig üres fészekből, és mind a kettőt kikényszerítették belőle.

Az utolsó gólyafi – a legkisebb – tűnt a leggyávábbnak.

A fészek szélére azért csak ráugrott, ahonnan Kelep egyenesen lelökte.

Egyiknek sem esett semmi baja, mert, ahogy zuhantak ki a fészekből, rögtön tudták, hogy mire való hatalmas szárnyuk. Széttárták és csapkodni kezdtek vele.

A szülők elégedettek voltak.

– Hát ezekkel megszenvedtünk – lihegték.

– Meg! Az anyjuk mindenit!

- Miért az anyjukét – kérdezte Kelep neje sértődötten.
- Mert ő etette agyon, és kényeztette el őket – feleselt Kelep és már repült is, nehogy kapjon egy nagy csörkoppintást a fejére. A réten szülők magukhoz édesgették a kis ügyetleneket és elkezdődött a repülés oktatása. Na, ez volt csak a nehéz feladat a szülőknek!

Az első szülött már könnyen emelkedett a levegőbe, de a többi még vacakolt.

Úgy billegtek jobbra, balra, mint egy léket kapott hajó.

Mikor mindegyik rákapott a repülés ízére, össze-vissza keringtek örömben, és nem is akartak leszállni.

Mikor a magasból meglátták a tavat és szüleiket, már nem kellett többé csalogatni, követték őket.

Ahová a szülők mentek, bandába ment a díszkíséret utánuk.

Na de ahová leszálltak, onnan mindenkinek menekülni kellett.

A szöcskék akkorákat ugráltak, mint az ugróbajnokok. Na meg az egerek, apró rágszálók! Hej! Volt nagy riadalom!

A gólyaszülők megkönnyebbültek, hogy a kicsik már maguktól is meg tudták szerezni a betevő falatot.

A két öreg sem civódott, nem voltak ingerlékenyek. Visszatért a meghitt béke közékük. Pedig a nagya még hátra volt.

– Mikor visszük őket a felhők fölé? – kérdezte Kelep a nejét, mert még mindig a nej döntött mindenben.

– Azzal még bizony várni kell! Előbb meg kell tanítani őket rendesen vadászni. Nézd csak meg őket estére. A három kicsinek nem nagyon csöcsösödik a bögye.

Csak ügyetlenkednek.

Olyanok, mintha fogyókúrán lennének. Válogatnak.

Sem ez, sem az nem tetszik nekik. Nagyon megszokták a béka-húst. Pedig már tényleg nincs honnan szerezni.

Ezek úgy lefognak, hogy nem lesz erejük repülni, még a halastóra sem, nem hogy fel a felhők fölé.

– Majd ott könnyebb lesz vitorlázni, csak feljussunk végre.

Azért egy kicsit sajnálta őket.

Azon gondolkodott, hogy mégis csak megeteti őket.

Ki is mondta, amit gondolt.

– Fogjunk nekik valamit? – kérdezte engedékenyen Kelep.

– Na, még csak az hiányzik! Soha többé nem vadásznának! – reccsen rá a neje.

– Alighanem igazad van, mint mindig – sóhajtott Kelep, de azért nagyon sajnálta a kis tehetetleneket.

Telt múlt az idő, egyik nap a másik után, és a négy kis gólyafi olyan magabiztosan mozgott a levegőben, hogy abban ugyan semmi kivetni valót nem lehetett találni. A réten is ügyesebben csaptak le minden mozgó ennivalóra. Gólya mama el is határozta, hogy ezután csakis a tóra viszi őket, hadd kotorásszanak ők maguk.

Amit fognak, az mind az övék lesz. Attól félt, ha csak tücskölésznek, nagyon legyengülnek. Márpedig a felhők nagyon csalogatták őket. Ahhoz meg bizony erő kell! Olyan magasba repülni!

A halastó partján megint volt egy kis gubanc. A gólyafiknak inkább nem sikerült a halfogás, mint sikerült.

– A szátokba nem fog berepülni az étel! Szedjétek össze magatokat, mert éhen haltok! – szidta össze őket gólya mama.

– Hagyd rájuk! Majd megtanulják – intette le nejét Kelep.

– Nem úgy van az! Az éjjel is úgy korgott a gyomruk, hogy nem tudtam tőlük aludni! – zsörtölődött a neje.

Kelep sóhajtozott. Nem akart vitatkozni. Elege volt. Valahogy nem úgy mennek a dolgok, mint régen. Olyan nehezen jön össze minden – motyogta – lehet, hogy jövőre már nem tudunk ekkora családot felnevelni.

– Neked meg mi bajod van? – lepte meg a neje.

– Félek, hogy megöregedtünk, és jövőre már nem lesz ekkora családunk.

– Az bizony meglehet.

– Ezért szeretném őket egy kicsit kényeztetni.

– Te is tudod kedvesem, hogy ez lehetetlen. Ha nem tanítjuk meg őket az önállóságra, képtelenek lesznek megállni a saját lábukon. Lehet, hogy költözésnél elvesznek, vagy nem is mernek elindulni a hosszú útra. Pedig te is tudod, hogy nélkülünk kell elindulniuk.

– Nem várhatnánk meg őket, hogy egyszerre menjünk?

– Butaságokat beszélsz. Lehet, hogy egy-két hét múlva már vissza sem jönnek a fészekbe. Elhagynak bennünket. Érted? *E l h a g y n a k*. Mert ennek így kell lennie. Minden évben így volt. Miért lenne most másképpen?

Kelep megint sóhajtott.

– Na, ne búsulj! Hát nem azt vártuk, hogy egy kis nyugalomunk legyen? Hogy önállóak legyenek, és ne kelljen aggódni értük? Ezért neveltük fel őket. Mi megtettük a kötelességünket. Még egy kis gyakorlás, vitorlázás van hátra, aztán ég áldja őket.

– De könnyen beszélsz! Nem is szánod őket? A mi gyerekeink! – fakadt ki keserűen Kelep.

Látom te egyáltalán nem bánod, hogy elhagynak bennünket!

– Miért bánnám? Felcseperedtek, egészségesek. Olyan szépek, hogy jó rájuk nézni. És már ügyesek is.

Ez a dolgok rendje. Na, ne búslakodj már. Gyere, fogjunk halat. Jól belakmározunk, aztán jókat bőfögünk.

Kelep elnevette magát aztán elindultak a tóra. Az ifjú gólyák mentek utánuk. Már nem viszolyogtak a haltól. Nagyon is ízlett nekik. Meg aztán egy darab hal, hány tücsökkel ért fel!

Sokkal könnyebb volt halászni, mint vadászni.

Sok időt töltöttek a halastó partján, mert a Nap olyan forrón ontotta a meleget, hogy az már nem is meleg volt, hanem egyenesen tüzes.

A rétek kiszáradtak, úgy, hogy ott már ennivaló nem nagyon akadt.

A tóparton jobb volt, bár a víz is összehúzta a lábát, mert beljebb vonult a parttól. Erősen apadt, mert a nagy melegben párolgott.

Már nem is volt annyira mély és a halászó madarak a közepe felé is bemerészkedtek.

Ott ácsorogtak, szunyókáltak fél lábon állva, de néha kinyitották legalább az egyik szemüket. Főleg mikor érezték, hogy a halak úszkáltak körülöttük. Aztán néha-néha belecsaptak a vízbe hegyes csőrükkel az úszkálók vesztére.

Szóval, ők jól érezték magukat.

II. rész

A HÁROM BALEK

A kis békás tóban elmúlt a nagy békaszerelem. Mindenki lenyugodott. Éjszakánként már régen nem hallatszott a gyönyörű békazene, csak a tücskök cirpelése. Egyébként csendesek voltak, már nem viháncoltak.

A nőtények lerakták a petéiket és várták az ifjú nemzedéket.

Egyszer csak az egyik öreg békának feltűnt, hogy alig vannak a tóban. Keresgélgni kezdte társait, és rettenetes gyanú ébredt benne.

Megkereste a békabölcstöket, és kilelte a hideg. Úgy beleizzadt a látványba, hogy csurom víz lett, mert bizony alig lézengett egy-két ebihal.

– Micsoda szörnyűség! Micsoda szörnyűség! – jajongta, mire a megmaradt békák köréje sereglettek.

Mi történt? – kérdezték ijedten.

– Hát nem látjátok, ti szerencsétlenek?

A békák csak bámultak kidülledt szemekkel, és semmit sem értettek.

– Mondj, már valamit ne jajveszékelj itt – förmedt rá Tohonya.

Tohonya olyan lusta és kényelmes volt, hogy még azt sem vette észre, mikor a gólya leszállt a tóra. Haragudtak is rá ezért. Elnevezték Tohonyának.

– Még te kiabálsz? Számold csak meg magunkat meg a bölcsőben lévő ebihalakat! – támadtak rá.

– Hogy-hogy? – zavarodott meg Tohonya, mint aki bűnösnek érezte magát. De azért bizonygatta, hogy nagyon, nagyon sokan vannak. Már el sem férnek a tóban.

– Te ostoba! – kiáltott rá az öreg béka. Nem látsz a szemedtől? Na, nézd csak meg és számolj!

Tohonya kénytelen kellett számolni kezdett, de már az elején érezte, hogy nem sok dolga lesz. Alig van egy pár megszámlálni való béka.

Újra, meg újra kezdte, és már úgy izzadt, hogy nem győzte törölgetni a homlokát. Volt, hogy egy társát kettőnek számolt. De még így sem jött össze egy valamire való békacsapat.

Végül feladta.

– De hát, hova lettek a többiek? – hülédezett.

– Na, mit gondolsz te okos tojás? Nem gondolod talán, hogy öngyilkosok lettek?

Tohonya zavarba jött, aztán kivágta magát.

– Biztosan elvándoroltak.

– Vagy átváltoztak levelibékává – gúnyolódott kinyában az öreg béka – esetleg királyfivá – tette hozzá.

– De miért velem veszekszel? – kérdezte Tohonya.

– Miért? Még kérded? Hát nem te voltál utoljára gólya figyelőben?

– Én voltam – mondta zavartan Tohonya, csak...

– Mi az, hogy csak?

– Te könnyen beszélsz! Te már nem vagy szerelmes, mert öreg vagy!

– Na és?

– Miért nem te vállaltad a megfigyelést?

– Mert te voltál a soros!

– Igaz, igaz! – kiabált a megmaradt békahad – büntessük meg!

– Na-na-na! Nem egészen úgy van az! Igaz, hogy én is szerelmes voltam, de ha riasztok, vagy virrasztok, az ugyan mindegy lett volna!

– Ugyan miért?

– Hát melyik szerelmes béka figyelt volna rám?

A többiek elgondolkodtak. Ez bizony tényleg így van. Olyan-
kor se nem lát, se nem hall egyik béka sem.

– Na, mit válaszolsz? – kérdezte Tohonya.

Mindenki hallgatott, mire büszkén kihúzta magát, és hetykén
nézett a többire.

– Egyébként is az utódlási kötelességemet végeztem.

A többiek undorodva néztek rá, mint egy varangyos békára, és
elfordultak tőle.

Tohonya mentegetőzni kezdett.

– Ugyan már! Nehogy rám fogjatok mindent! Én is csak
békából vagyok! Én nem lehetek szerelmes?

– Na és hol vannak a te kisbékáid, az utódaid, a társad?

Tohonya most ijedt meg igazán. Tényleg hol vannak?

Visszakérdezett.

– Ti tudjátok, hogy hol van? És a tietek? A többiek?

– Te tényleg nagyon ostoba vagy! Megették a gólyák!

Megmondtam nektek, hogy nappal ne menjetek a víz felszíné-
re! Ti is, meg ti is, mind bűnösök vagytok – kiabált az öreg
béka elfúló hangon – oda van a jövő nemzedék! Ezért mind-
annyian felelősök vagytok!

Erre a szörnyűségre mind megszeppent. Csak pislogtak, mint
béka a miskolci kocsonyában.

Végül a Szakállas béka szólalt meg. Egy kis kinövés volt az
 álla alatt, ezért nevezték Szakállasnak.

– Most mit tegyünk?

– Fogalmam sincs, fogalmam sincs. Ez a nemzedék már
oda van, de valamit csinálni kell, mert ha titeket is felfalnak,
akkor kiürül a tó.

A békák libabőrösek lettek. Minden vér kiment belőlük. Bele-
borzongtak a hallottakba. Nagyon tanácstalanok lettek. Lehaj-

tott fejfel az öreg béka köré gyűltek és kérték, hogy adjon nekik tanácsot. Elvégre mégis csak ő a legokosabb, mert az öregek általában okosak. De az öreg csak hallgatott és vakargatta az állát. Végül megszólalt.

– Majd holnapra kitalálom. Addig menjete aludni és egy kumma brekegést sem akarok hallani – hagyta ott őket a két-ségbeesésben.

– Micsoda népség! Hagyta magát felfalni! – morogta, mi-közben lemerült egy kő alá.

– Fiatalság! Szerelem! Se nem látnak, se nem hallanak! Azt sem, hogy a gólyák egymás után kapkodják be őket! – mérgelődött, mert nem bírt megnyugodni. Sőt! Majd szétrob-bant. Még a kő alatt is dühöngött.

Az öreg béka egész éjjel nem aludt. Törte a fejét, hogy mi-ként tudná megmenteni a megmaradt békákat.

Gondolkodott, gondolkodott, aztán csak kiagyalt valamit. Alig várta, hogy reggel legyen. Összeterelte megmaradt társait, akik úgy néztek ki, mint egy megvert sereg. Ők sem aludtak egész éjjel. Valami rosszat sejtettek. Nagyon meg voltak rémülve, és szemlesütve álldogáltak az öreg béka előtt, akit tulajdonképpen úgy hívtak, hogy Kutyora, mert állandóan kutyorgott.

A világért sem mertek volna megszólalni.

Az meg csak nézte őket. Mindegyiket külön-külön megvizs-gált. Alaposan szemrevételezte a hím békákat, aztán megszól-lalt.

– Te, meg te, meg te álljatok félre – mutatott rá három bé-kára.

– Éééén? – kérdezte riadtan Ragyás, akinek az egész bőre tiszta ragya volt.

– Te hát! Nem te vagy a Ragyás?

– De én volnék – szeppent meg és kényszeredetten félre-állt.

– Te is Pipogya!

– Én minek? – kérdezte az is rémülten.

– Mert eddig semmi hasznodat nem vettük. Hát, csinálj valami jót is.

– Mi az, hogy nem vettétek hasznomat? És mi az a jó, amit csinálni kell?

– Ne feleselj, majd megtudod – rivallt rá Kutyora.

Pipogya is félreállt kelletlenül, de nem Ragyás mellé, mert ir-
tózott tőle. Félt, hogy elkapja a ragyáit.

– Te meg mire vársz? Kérvényt nyújtsak be? Hát nem hi-
ába hívnak téged Tohonyának. Olyan lusta vagy, hogy megal-
szik a békavirág tej a szádban.

– Milyen békavirág tej? – fortyant fel Tohonya? Mikor
láttál te az én számban békavirág tejet?

– Láttam, amit láttam. Jobb, ha befogod a szád – kiáltott
magából kikelve Kutyora.

Elhatározta, hogy kemény lesz, és nem szerette volna, ha lehur-
rogják.

A megmaradt békahadban mozgolódás támadt, és egyben meg-
könnyebbülés is érte őket. Mert azt ugyan nem tudták, hogy
Kutyora mit talált ki, de azt sejtették, hogy a három kiválasztott
társuknak nem lesz könnyű dolga.

– Na! Hát akarjátok tudni, hogyan kívánom megmenteni a
hitvány bűrötöket?

A békák egyik lábukról a másikra álltak, mire az egyik sürgetni
kezdte.

– Beszélj már a jó iskoládat! Hát meddig csigázol még
bennünket?

– Én ugyan nem mondok semmit, míg el nem hallgattok!
– csigázta tovább őket az öreg Kutyora.

– Csend legyen már! – kiáltott az egyik türelmetlenül – ha
nem hallgattok el, bepancsolok egyet!

– Nézd már a Cingárt! – olyan, mint egy hőscincér – gú-
nyolódtak többen.

– Mi az, hogy hőscincér? Akarsz egyet a képedbe?

– Na-na! Csak nem akarsz velem birokra kelni? – nevetett
a másik.

- Nem-e? Állj ki velem, ha mersz!
- Gyere, csak gyere! – biztatta a kövérkés béka.

Hirtelen egymásnak ugrottak, jól összekapaszkodtak, és hol erre, hol arra nyomták egymást. Iszonyatos dulakodásba kezdtek. A két első lábuk – amit más esetben ugrásra használtak – most, mint két fegyver, úgy működött. Csípték, karmolták, szorították egymást ahol csak tudták. A békák két táborra oszlottak. Az egyik tábor az egyiknek drukkolt, a másik tábor a másiknak.

Jó hangosan biztatták őket hozzá.

- Hajrá Cingár!

A másik visszakiabált.

- Hajrá Dagi!

Kutyora egy darabig próbálta őket csillapítani, de semmi tekintélye nem volt. Hiába erőlködött. Aztán úgy gondolta, hogy ha meg akarják egymás erejét mérni, hát tegyék. Győzzön a jobbik. Végül meglepődött, hogy Cingár kis híján legyőzte Dagit, olyan dühödten ugrott neki. Aztán gondolt egy nagyot.

– Hej, az anyátok ne sirasson benneteket – morogta magában – amelyik győz, azt ki fogom cserélni Tohonyával. Amint kigondolta, egyre erősödött benne az érzés, hogy szenzációs ötletre akadt.

– Verekedjete csak! Mi az, hogy Tohonyát! Még Pipogyát is kicserélem. Ezek lesznek alkalmasak a feladatra. Hogy én ezt nem láttam hamarabb! – csapott a homlokára. Összedörögölte a kezeit és várta a küzdelem végét. Még biztatta is őket, ugyanúgy, mint a többi.

A két harcos béka, Cingár és Dagi már nagyon kimerült, mert még soha nem verekedtek. Úgy izzadtak a nagy erőlködésben, hogy csupa vizesek lettek. Nyomkodták egymást a földre, és az a kevéske fű is csupa latyak lett alattuk.

Egy rossz mozdulatra hirtelen mindketten belecsúsztak a vízbe. Dagi nagyon szégyellte magát, mert nem volt annyi ereje, hogy a paron tartsa magát. Ezért aztán igyekezett minél hamarabb kimászni, ám Cingár utána kapott, és beleharapott a combjába.

Dagi egy hatalmasat brekegett, és rángatta kifelé sérült lábát. Cingár meg nem hagyta, és ott lógott Dagi hátsó lábán.

A többiek halálra rötyögték magukat, és egynémelyek már rekedtre kiabáltak magukat.

Úgy tűnt, hogy Dagi jobb kondiban volt, de Cingár meg ügyesebb, fürgébb. Végül egy erőteljes mozdulattal kirántotta a békaszorítóba került lábát Cingárral együtt. Újra a parton birkóztak, de ez már tényleg iszapbirkózás volt. Ettől olyan csúszóssá váltak, hogy nem találtak egymáson fogást.

Daginak hirtelen eszébe villant, hogy nem is így szoktak birkózni, és ez a piszok Cingár csalt. Hirtelen kiabálni kezdett, hogy Cingár egy csaló, mert állandóan harapdálja.

– Harapd meg te is, te málészájú – kiabáltak neki, mire Dagi próbálkozott, de a másik egy hatalmasat rúgott rajta, mire kiment alóla a lába.

Dagi dühében felpattant és egy hatalmas pofont adott Cingárnak, miközben annak sikerült társa lábát kirántani alóla. Ettől megint a vízbe pottyantak, és egy kissé lehültek, lecsillapodtak. A többiek visítottak, hisztérikusan csapkodták a hasukat a nevetéstől. Rettenetesen jól érezték magukat.

Ekkor Kutyora leintette őket.

– Mára már elég is volt ennyi – mondta határozottan.

– Na és ki győzött? – kiabáltak össze-vissza a többiek.

– Ki győzött, ki győzött! Hát nem látjátok? A Dagi meg a Cingár.

A békák elhülve hallgatták, és értetlenül néztek egymásra.

– Az nem lehet! Az nem lehet! – óbégatták egyszerre.

– Mi az? Csak nem tettetek fogadást megint?

A hangosabbak lesütötték a fejüket és nagy érdeklődést tanúsítottak a lábujjaiknak, körmeiknek.

Kutyora egy darabig szigorúan nézte őket, mert már megint ura volt a helyzetnek.

– Ha kilihegtétek magatokat, akkor gyertek utánam Pipogya, meg Tohonya helyett. Ők itt maradnak. Úgy sem venném nekik semmi hasznukat – morogta magában.

A két harcos béka kelletlenül indult el az öreg után, de Cingár csak rákérdezett, nem bírta ki.

– És mi van a másik hárommal? Azokkal mit akartál csinálni?

– Ja! – eszmélt Kutyora, mint aki meg is feledkezett a többiekről – akkor jöjjön Ragyás is – közben egy kicsit mérges, meg ideges is lett.

– Hogy jutott eszébe ennek a Cingárnak egy ilyen ki-merítő verekedés után, hogy az előbb kiválasztott három nyavalyást megemlítsé? Azt hitte, hogy a kifárasztott békáknak könnyű lesz beadagolni a tervét.

– Már mindegy – gondolta – most nekem kell megvívnom a harcom, és egyszerre hárommal is, az ördög vigye el, hogy semmi sem úgy alakul, ahogy elképzeltem!

Miközben előtte slattyogtak a többiek, rettenetesen törte a fejét, hogy mit is mondjon, hogy ne süljön fel.

Elöl ment Cingár, mert Dagit utálta.

Középen Ragyás, és utolsónak Dagi.

– Gyerünk, gyerünk, mozogjatok – biztatta őket rendületlenül, hogy nála maradjon a szó és a három jómadárnak eszébe ne jusson útközben kérdezősködni. Mert bizony Ragyás sem volt külön a többinél. Akibe csak tudott, belekötött. Akkor aztán se vége, se hossza nem volt a birkózásoknak meg a fogadásoknak. Mert a szurkolók állandóan fogadtak arra, akit győztesnek tartottak. Hol egy levéltányér békalencsébe, hol egyórás kötelező úzásban, hol a kiszáradásig tartó napozásban. Ez utóbbi volt a legveszélyesebb. Ezt nagyon nem szerette Kutyora. Na meg arról is tudott, hogy békalányban is fogadtak. Aki megnyerte a fogadást, azé lett a feltett békalány. De sohasem tudta elkapni a csibészeket. De azért az sem volt semmi, hogy tudott róla.

– Ez az! – dörgölgette kezeit szokása szerint – ezzel szutyongatom meg őket – örvendezett magában és elégedetten csoszogott a többi után.

– Hová megyünk? Kibököd már végre? – kérdezte bosszúsán Cingár, mert meglehetősen fáradt volt, és rosszat sejtett.

– Csak ide a káka tövébe – mondta Kutyora ártatlanul.

– De mit akarsz? – türelmetlenkedett továbbra is.

– Azért megyünk, hogy megtudjátok.

A másik két béka is nyugtalan lett, ráadásul Dagi alig bírt menni sérült lábával. Na, és Ragyást is utálták.

Ragyás ezt szégyellte, és legszívesebben kibújt volna a bőréből, de ezt csak a kígyók tehették meg.

Sokszor gondolt rá, hogy egy nagyobb tóba költözik, ahol kevésbé lett volna feltűnő, de aztán mindig maradt, mert amikor koncerteztek, senki nem macerálta, mivel hogy szépen énekelt. És szükség volt rá az utódlás miatt, és akkor senki nem nézte a ragyáit.

– Hajaj! – sóhajtott félhangosan, mert arra gondolt, hogy jövőre lesz-e párja.

– Mitől lettél ennyire bánatos? Hiszen nem téged tepertek le.

– A lányokra gondoltam – vallotta be Ragyás.

– Hát, azokra aztán gondolhatsz, te is meg a többi is!

Mind elhordták a gólyák, vagy legalább is nagy részét.

– De hát mit tehetünk? – sópánkodtak egyszerre.

– Ezt akarom veletek megbeszélni.

A három béka nagyot nézett. Nem értették, hogy Kutyora miért tartja őket ilyen nagyra. Eddig állandóan aprendálta őket, semmirekellőknek nevezte és ahol csak tudta, mind a hármat megalázta. Azért, volt még egy-két hasonszőrű, de ott most csak hárman voltak. Meg azok is hiányoztak, akiket elvittek a gólyák.

És a gólyák az idén nagyon sok békát fogyasztottak. Olyan sokat, hogy majdnem kiürült a tó.

Ahogy ez eszükbe jutott, tiszta lúdbőrösek lettek, meg iszonyú dühösek. Rázogatták az ökleiket és átkozták ellenségeiket. Végül úgy felhergelték magukat, hogy össze-vissza ordítottak. Kutyora meg tüzelte őket.

– Úgy van! Igazatok van! Ezt nem lehet tovább túrni! Csinálni kell valamit ellene.

– De mit? – kérdezték az izgalomtól felhevülten.

– Nézzétek! – szólt most már Kutyora higgadtan, mert már elérte a célját és jól felbujtotta őket. Belülről meg majd megpukkadt a nevetéstől.

– Még, hogy tüzes békák! – nézett rájuk sunyin, de a viláért ki nem mondta volna. Inkább dicsérte őket. A három béka a dicsérettől egyik ámulatból a másikba esett.

– Szóval, volt, ami volt, olyanok vagytok, amilyenek, de azért mégis csak hősök vagytok – mondta ki nagy nehezen, és bele is pirult.

A három béka ugyan kihúzta magát, de Cingár megint megszólalt.

– Hogy-hogy megváltozott a véleményed rólunk?

– Nem erről van most szó! Nekem sem tetszik, mikor az egész tavat felbolydítjátok, de azért csak ti vagytok az igazi legények a gáton! Kemények, kitartóak, erősek! Sok ilyen békára lenne szükség!

A három pöffeszkedő jómadár szeme még jobban kigúvadt, mint eddig.

– Na azért nem kell mindjárt elbizni magatokat – előzte meg őket Kutyora. De ha mindaz, amit mondtam nem lenne igaz, ti itt lennétek most? Válaszoljatok! Itt lennétek, vagy a gólyák gyomrában?

– Ez bizony így van – bólogattak sűrűn és kezdték magukról elhinni azt a sok jót, amit az öreg béka róluk mondott.

– Szóval, egyszer s mindenkorra ki kell mondani, hogy ti vagytok a legügyesebbek a legrátermettebbek.

– De mire? – gyanakodott megint Cingár.

– Hát, a nagy feladatra! Mi másra, ostoba hólyagok – morogta ez utóbbit magában Kutyora.

– Feladatra? – néztek nagyot a kiválasztottak.

– Igen, mert a nagy feladatot nektek kell megoldanotok. Vagy ti nem akarjátok, hogy véget érjen ez a nagy békairtas?

Mert ilyen förtelmes dolgot még egy évben sem csináltak az ellenségeink.

- Dehogynem! Már hogy ne akarnánk?
- Hát akkor tennetek is kell érte valamit, hogy megváltozzon a helyzet.
- Ezt már sokat mondtad. De mit lehet tenni?
- Valahol hallottam, hogy követségbe kell menni. Már nem tudom, hogy hol, meg mikor, de biztosan hallottam.
- Követségbeeee?

A békák megdöbbenve néztek Kutyorára.

- Igen. Rá kell venni a gólyákat, hogy a halastóra járjanak vadászni, mert ott aztán mindent találnak, ami a bendőjükbe való.

A három béka meg sem tudott szólalni a meglepetéstől.

Végül sok gondolkodás, hallgatás után – amit Kutyora alig bírt kivárni – megszólalt Ragyás.

- És gondolod, hogy meg is hallgatnak bennünket?
- Úgy kell csinálni, hogy meghallgassanak!
- Na, jó. Mondjuk, hogy meghallgatnak. És aztán?
- Mi az, hogy aztán?
- Mi lesz aztán, ha elmondtuk a mondanivalónkat?
- Jaj, édes fiam ne bohóckodj, mert úgy maradsz!

Ragyás megszégyenülten bámult rá golyó szemeivel, bár valahol érezte, hogy jogos a kérdése.

- De hát azt hiszed, hogy elengednek bennünket?
- Miért? Meg akarod kérdezni, hogy elmehettek-e?
- Nem tetszik ez nekem – csóválta fejét Ragyás – nem lesz ennek jó vége.
- Mire gondolsz? – kérdezték a többiek.
- Ti tényleg azt hiszitek, hogy csak úgy elengednek bennünket a gólyák, ha meglátnak?
- Mikor mondtam én ezt nektek? Mit gondoltok, miért titeket választottalak ki erre a feladatra?
- Te azt akarod, hogy felfaljanak a gólyák! Oda akarsz dobni bennünket prédának?

– Hova gondoltok kedveskéim? Így is kevesen vagyunk! De meg kell, hogy értsétek! Nálatok rátermettebb nincs ebben a tóban!

– Azért, legalább valamit mondjal már, hogy mit csináljunk! Hogyan meneküljünk, ha mégis meghallgatnának bennünket? Bár alig hiszem, hogy erre sor kerülne – brekegett elkeseredetten Dagi, mint aki már tudta, hogy nincs más választása.

– Miért nekem kell ezt elmondanom? Még a végén betartanátok a tanácsaimat, és az lenne a baj. Hallgassatok az ösztöneitekre. Azzal csak tisztában vagytok tán, hogy miként kell viselkedni az ellenséggel?

– Mennyivel? Eggyel, vagy többel?

– Reméljük, hogy eggyel.

– Mért? A másik hol lesz addig? Tán táncolni tanítja a gyerekeit.

– Most fogtad nyakon a lényeket. Ha nem is táncolni, de repülni, meg vadászni.

A három béka elgondolkodott.

– Hááát, van benne valami, de ehhez nagy szerencse kell – tétovázott Ragyás.

– Az biztos! Meg ész is! Meg ügyesség, rátermettség, leleményesség! – biztatta őket Kutyora – és ez bennetek mind meg van!

Kutyora a szeme sarkából látta, hogy a három béka szinte kihúzta magát, mint akik tudatában vannak, hogy ők a tó legügyesebb békái. Közben úgy csinált, mintha nem is érdekelte volna a dolog. Pedig belül majd kiugrott a szíve, hogy rá tudja venni ezt a három bajkeverőt, hogy elmenjenek a gólyához követségbe. Tisztában volt vele, hogy aligha fognak megmenekülni, csak azt remélte, hogy az üzenetet elviszik. Meg, hogy a gólyák is elgondolkodnak az üzeneten, legfeljebb utoljára megvacsoráznak.

Egy kicsit röstelkedett, de úgy gondolta, hogy valamit, valamiért. Áldozatot a békéért. Mert ha megértik a gólyák, hogy

mindannyiunkat kipusztítják, akkor aztán tényleg nem lesz nekik alkalmuk egyáltalán békahúst enni. Mert egy-kettő mindenképpen áldozatul esik minden évben. De nem mind!

Furcsa egy gondolkodás volt, de nem látott más kiutat.

– Meg aztán, hátha visszajönnek – nyugtatgatta magát.

Míg a békák gondolkodóba estek, gyorsan tovább folytatta, hogy elterelje a figyelmüket az újabb kérdésekről.

– Akkor jól figyeljétek! Elmondom, hogy mi az üzenet, mert ezt eddig meg sem kérdeztétek úgy berezeltetek.

– Micsoda? Hogy mi berezeltünk? – háborodtak fel egyszerre. Félni félünk, nem tagadjuk, de azért vállalkozunk a feladatra a békanemzettség megmentésére – fortyant fel Cingár. De mond, csak miért nem jössz te is, ha már olyan okosnak képzeled magad?

– Jaj, gyermekem nem vagyok én okos, csak próbálok megmenteni egy kipusztulóban lévő állatfajt. Meg aztán már az én lábaim már nem bírják. Láthatjátok, hogy milyen öreg vagyok – pislogott laposakat.

– De mégis osztod a tanácsokat!

– Igen, mert tapasztalt vagyok.

A békáknak elfogyott az érvük. Kelletlenül, de figyeltek Kutyorára.

– Na, monddjad! Ha már elvállaltuk, akkor elindulunk – adták meg magukat végleg.

– Ez a beszéd! – kurjantott Kutyora – ha rám hallgattok...

– Ezt már ismerjük!

– Szóval, ha rám hallgattok, azt csináltok, amit akartok, vagy tudtok. De én a következőképpen tennék. Már az úton nagyon-nagyon óvatos lennék. Gondoljatok a többi ellenségre. Igyekeztek mindig valami bokorban, vagy fűcsomóban megbújni. Esetleg egy fa tövében. Mindig alaposan szét kell nézni és csak azután tovább indulni.

Szóval, fő a biztonság! Ezt soha ne feledjétek! Még nem voltatok távol a tótól, és ez a szárazföldi békagolás is szokatlan lesz.

– Kutyaolást akartál mondani nem? – kérdezte Cingár.
– Már hogy kutyaolna egy béka? Csak azért mondtam, mert olyan nehéz lesz, mint a kutyának a kutyaolás!
– Jól van, ezen ne vitatkozzunk! – szólt közbe Dagi. Békaolás, vagy kutyaolás, olyan mindegy. A lényeg, hogy szárazföldön kell ízé.. mit is.. slattyogni.
A többiek rácsodálkoztak.

– Hát, ha gyalogolunk, akkor sohasem érünk oda – szólalt meg most Ragyás.

– Akkor most, hogy megyünk? Kutyaolunk, vagy békaolunk, vagy gyalogolunk?

– Hogy ti milyen idétlenek vagytok! – mérgelődött Kutyora – ha megláttok egy gyanús alakot, akkor megtanácskozzátok, hogy melyik módszert válasszátok? Úgy fogtok menekülni, ugrálni, mintha békaugró versenyen lennétek!

A három béka lehajtotta a fejét, úgy szégyenkezett.

Ez bizony igaz. Mert ha veszélyben lesznek, hárman öt felé pucolnak. Ezt mindannyian tudták.

– Most akkor forszírozzuk még, vagy beszéljünk másról is?

– Miről? – csodálkozott rá Dagi.

Kutyora a fejét csóválta. Már kezdett kételkedni, hogy ezek lennének legalkalmasabbak erre a feladatra.

Leginkább attól tartott, hogy tényleg nem jönnek többé vissza és a többi leszedi érte a fejét. Ezért most már határozottabb lett.

– Na, idefigyeljétek! Visszavonom, amit előbb mondtam. Nem azt csináljátok, amit akartok, mert abból egy nagy káosz lesz! Azt csináljátok, amit mondok! Punk-tum!

A három béka megint meglepődve nézett az öregre, de hallgattak. Az meg folytatta, hogy kihasználhassa a meglepődést.

– Szóval, búvóhelytől, búvóhelyig ugráltok. Szétnéztek, aztán mentek tovább. Kutyaoltok, vagy békaoltok, ez most teljesen mindegy. Mentek, ahogy tudtok. Hol gyorsan, hol lassan.

Mikor odaérték a gólyafészek közelébe... itt elhallgatott. Szóval, még egyszer mondom! Csak a közelébe! Értitek okos tojások? Nyelt egyet és folytatta.

– Ha a gólyafészek közelébe értek, *m e g á l l t o k!*

De meg ne merjétek kérdezni, hogy honnan tudjátok, hogy az gólyafészek-e, mert itt nyomban agyon lesztek csapva!

A három béka olyan nevetésbe kezdett, hogy a hasukat fogták.

– Te akarsz bennünket agyoncsapni? – kérdezték fuldokolva, miközben a könnyeiket törölgették neveltükben.

Magukról teljesen megfeledkezve vihogtak.

– Akkor halljam! Melyikötök látott már gólyafészket? Na? Melyikötök?

A három béka megdöbbsent, mert bizony egyikük sem látott még ilyet.

– Nagyszájúak! Hát, hogyan is néz ki egy gólyafészek?

– Most gólyákat keresünk, vagy a fészket?

– Nagyon vicces vagy! Ahol fészek van, ott gólya is van nagyokos!

Még ha üres is! Előbb-utóbb rászáll a gólya.

– Ez igaz – hümmögte Dagi hát akkor mond meg, hogyan néz ki egy gólyafészek?

Kutyora sóhajtott egyet, de hozzákezdett mesélni.

– Hát, először is nem a fűben kell keresni.

– Azt mindjárt gondoltuk – mondta Cingár szemtelenül.

– Már megint feleslegesen jár a szád. A fészek magasan van, nagyon magasan. Mire felnéznél rá, a nyakad is kitörhet. Attól függ, milyen közel mész hozzá.

Másodszor meg a gólyák a földön tücskölésznek, keresik az ennivalót. De... mi is a földön vagyunk. Ők meg lépegetnek a földön és vadásztatnak.

Vagy azt gondoltátok, hogy ülnek a fészketben, és úgy szállnak rá a zsákmányra, mint a sas?

– Mi az a sas? – kérdezte Ragyás.

– Az most nem fontos, bár vannak békászó sasok is csak nem ezen a vidéken. De ha tudni akarod, egy ragadozó madár, aki a fészkeből szemeli ki az áldozatát, és hirtelen csap le rá. Ezzel szemben a gólya vagy lépeget és kotorász, vagy álldogál a tó partján. Felhúzza az egyik lábát, becsukja a másik szemét – ha még nem láttátok volna. Mintha csak szunyókálna. Aztán hopp! Bekap egy békát. Egy ostoba, gyanútlan békát.

– De akkor a gólyát is figyelni kell, nem csak a fészket! – kiáltott fel Cingár.

– Naná, hogy figyelni kell! De azért meglátnátok, ha előtettek volna! Nem?

A három okoska békácska megint felsült és szégyenkezett. Kutyora folytatta.

– A stratégia az, hogy elkerülve minden ellenséget, a gólyafészket szemelitek ki. Mégpedig azért, hogyha megszólítjátok, és lerepülne hozzátok a földre, legyen időtök elmenekülni valamerre. Mert a gólya ugyan ügyes, de lomha is.

– De ha leszáll, akkor hogyan mondjuk el a mondókánkat? Vagy hogyan meneküljünk el? – kérdezték méltatlankodva egyszerre.

– Jaj nekem, de nehéz veletek! Hát az agyatok nem forog gyorsan az már biztos! De nem vergődöm most már a részletekkel, meg az ostobaságotokkal. Megkérlek benneteket, hogy addig meg se szólaljatok, míg el nem mondok mindent, mert elfelejtitek az elejét.

– Tehát az ellenséget kikerülni – kezdte megint előlről. Aztán gólyafészket keresni. Ha megláttátok, akkor tanácskoztok. De mindenféleképpen megvárjátok, míg a fészkére száll. Vagy szállnak. Attól függ, hányan vannak. Lehet, hogy öten, hatan.

Igen, igen! Mit bámultok? Már a fiókák is repülnek, csak még vadászni nem tudnak olyan ügyesen, mint a szülők.

A három béka egy kissé megkönnyebbült. Kutyora folytatta.

– Aztán, ha a fészken ül a gólyacsalád, akkor kell megszólítani. Leginkább Kelepet. De meg ne kérdezzétek, hogy ki

az a Kelep, mert azonnal szétdurranok! Különben Kelep a családfeje. Ő vitte el a legtöbb békát a tóból. A testvéreinket! A három béka erre felfújta magát és nagyon dühös lett.

– Jól van, jól van. Csak semmi hevesség! Ezért kell követésbe menni, hogy megakadályozzuk a további pusztítást. A békák erre leeresztettek, és tovább figyeltek.

– Most jön a legfontosabb. Mikor megpillantjátok a gólyafészket, az első dolgotok legyen, hogy menedéket keressetek. De nem akármilyet ám! Lyukat. Lyukat, és jó mélyet! Ha kell, ássatok! Mert ha lerepül hozzátok a gólya, azonnal látni fogjátok, hogy milyen szándékkal. Ha ellenséges, és meg sem akar hallgatni, azonnal elbújni! Megértettétek? Elbújni! Ha nem tudtátok elmondani a mondókátokat, mert nem hallgatt meg benneteket, akkor újra kell kísérletezni. Mindaddig, míg meg nem hallgat benneteket!

Hiszen ezért mentek, hogy beszéljete velem. Aztán egyszer úgyszólván meghallgat, mert megunja, hogy mindig leröpködjön a földre feleslegesen. Annál kényelmesebb.

– És mit mondunk neki? – kérdezte Dagi bátortalanul.

– Na, végre egy jó kérdés. Röviden és tömören. De úgy, hogy felfogja azzal a kis eszével, hogy miért reszkírozzátok meg az életeteket. Mert a testéhez képest elég kicsi feje van, és abba ugyan nem sok ész fér el – mondta keserűen Kuttyora, mert ha a gólyákra gondolt, őt is elfogta a pulykaméreg.

Ilyen gyalázatos pusztítást még egy évben sem csináltak, mint az idén!

De ezt már szinte magának mondta, mert nagyon dühös volt ő is a gólyákra.

– Elmondjátok nekik, hogy teljesen kipusztították a békákat a tóból. Vagy majdnem teljesen. Elvitték a petéikkel teli anyákat! Alig maradt egy-kettő, amelyik le tudott petézni. Szinte üresek a békabölcsők! Áh! – legyintett – tudjátok ti is. Azt mondtok, ami eszetekbe jut, csak olvassatok be nekik. S ha nem értik meg azzal a diónyi eszükkel, akkor kérdezzétek meg, hogy jövőre hová mennek békászni?

A három béka teljesen elképedt a hallottakon. Egymásra néztek, aztán Kutyorára.

– Miket beszélsz te itt? Tán még biztassuk is, hogy ha véletlenül elszaporodnánk, akkor nyugodtan jöhetnek ránk vadászni?

– Nem úgy gondoltam. De ti is tudjátok, hogy minden évben van egy pár áldozat. Egyébként mindent be kell vetni! Értitek? Ha kell, csalogatni fogjátok! Ez taktika! Elhúzzátok a mézesmadzagot az orruk előtt.

– Milyen mézesmadzagot? Már megint miről kuruttyolsz? Stratégia, taktika! Olyan érthetetlen vagy!

– Nem értitek? Bamba népség! Ravasznak kell lenni. Aztán, majd ha beveszik, vagy képesek megérteni, hogy miért is mentek követségbe, akkor egy ideig talán békén hagynak.

Ha visszajöttök, ki kell dolgozni egy stratégiát, hogy minél kevesebb társunk essen áldozatul. Jaj, nekem! Hát meddig kell még tépniem a számat, hogy megértsétek a dolgok lényegét?

Idefigyeljete! A fontos, hogy jól helyezkedjete, egymástól messzire.

A követjelöltek megint csak bámultak egymásra.

– Ne bámuljatok halljátok-e? Fel sem fogjátok, hogy miért kell távol lennetek egymástól? Hányszor kell még elmondanom málészájúak, hogy ha egy rakáson vagytok, pillanatok alatt felkapkod benneteket, azzal az undorító hosszú hegyes csőrével.

A békák beleborzongtak, és már kezdett ódzkodni az elhatározásuk.

Kutyora azonnal látta rajtuk, hogy rögvést megtagadják a feladatot, ezért gyorsan folytatta.

– Tehát, olyan messzire lesztek egymástól, hogy a gólyáknak több lépést kelljen megtenni, hogy bármelyikőtökhöz is közel kerüljön.

Amikor elindul, az már egyértelmű, hogy melyikötöket célozza meg. Nektek abban a pillanatban menekülni kell a kiszemelt

lyukba. De, egyszerre csak egynek! Akihez közelít. Az azonnal bebújik a lyukba!

Egész egyszerűen eltűnik. Mintha ott sem lett volna.

Csak elég mély legyen ám az a lyuk, mert hosszú a csőre a békazabálónak!

Mikor észrevette, hogy a kiszemelt béka eltűnt, akkor a másik után fog lépegetni. Az is eltűnik semmi perc alatt. Aztán jön a harmadik.

– De ennek mi az értelme? Akkor nem tudjuk elmondani amiért megyünk!

– Az, az értelme, hogy jól felbosszantsátok. Amikor meg-unja a várakozást az ácsorgást, akkor újra felkiabáltok neki, hogy követségbe jöttetek és mondani akartok neki valamit. Erre ő újra lerepül a földre és ti újra végigcsináljátok a bújócskát.

Lehet, hogy háromszor-négyszer is meg kell ismételni. Végül már le sem fog repülni a fészekből, mert látni fogja, hogy boldod csináltok belőle.

Azt fogja mondani, hogy a fészekből meghallgat benneteket.

Itt azért lesz egy kis gond, mert a fészekhez nem mehetek közel, a hangotok meg egyenként nem biztos, hogy felhallatszik hozzájuk. Mert emlékeztek rá ugye, hogy nagyon magasan fészkel.

Nincs mese, megbeszélitek, hogy mit mondjatok, és egyszerre kiabáltok fel neki.

Kutyora vakargatta a fejét, mert érezte, hogy nem biztos a dolog. Nem úgy sül el, ahogy elképzelte.

– Mi a baj? – kérdezték a követjelöltek.

– Az, hogy tudtok-e egyszerre kuruttyolni? De a legfontosabb, hogy egyformát! Vagyis, hogy a béka tolvaj meg is értse. Mert különben az egésznek semmi, de semmi értelme nem lesz.

– Mit gondoltok? El tudjátok kuruttyolni értelmesen ugyanazt a szöveget?

– Hát már hogy ne tudnánk! – bizonygatták sértődötten. Amikor koncertezünk, az szerinted micsoda? Azt is egyszerre csináljuk!

– Jaj, az egészen más! Azt csak mi értjük. Meg a lányok. Ne keverjétek össze a zöld mohát, a moha zölddel! A szálas sást a szálló sással!

Jut eszembe. Egy kifehérített sást fogtok vinni. Az lesz a fehér zászló.

A békák megint csak bámultak guvadt szemmel.

– Az meg minek?

– Hát a fehér zászló azt jelenti, hogy védelem alatt álltok, mert követként mentek, és nem illik benneteket bántani.

– Ez tényleg így van? – csodálkoztak.

Kutyorának egy pillanatra eszébe villant, hogy a három bugyuta békát meghagyja ebben a hitben, de aztán meggondolta magát.

– Csak így kellene lennie! De a valóság az, hogy egyetlen pillanatilag sem vagytok védelem alatt. Senki, de senki nem fog benneteket megvédeni, hacsak a saját leleményességetek nem. De nem tudom, mikor értitek már meg végre?

– Akkor meg minek a fehér zászló?

– Mert így szokás és kész.

– Jaaa... és muszáj vinni?

– Muszáj. Különbben mi különböztetne meg benneteket a közönséges más békáktól?

– Ez igaz – mondták bizonytalanul.

– Akkor, mindent megbeszéltünk?

– A követek csak néztek maguk elé és a vállukat húzogatták. Zúgott a fejük a sok tanácstól. Sok volt ez nekik így egyszerre. Nagyon sok.

– Lehet, hogy csak egy hét múlva fogtok visszajönni, úgy, hogy fel kell rá készülnötök. Keressetek magatoknak enivalót, mint itthon, még ha nehéz is lesz.

– És mit iszunk?

– Mit, mit! Hát harmatot. Ez legyen a legnagyobb gondotok.

– Nem úgy van az! Nem akarunk mi kiszáradni!

– Hát arra vigyázzatok. Nappal lyukakban szundítsatok, és éjjel menjetek.

– És mikor fürdünk?

Kutyora feje megint kezdett feldagadni, de uralkodott magán.

– Majd ha hazaértek. Tekintsétek ezt egy szép és nemes önfeláldozó feladatnak a jövő generáció érdekében. Legyetek büszkék, hogy ti fogjátok megmenteni őket. Sokáig fogják emlegetni a neveteket. Valóságos hősök lesztek. De azért ne feledjétek el magatokra vigyázni, ezt nem győzöm hangoztatni.

Hát ez a beszéd nem nagyon lelkesítette fel a három békát, mert valami nagyon gyanúsat értettek ki belőle, csak még nem tudták, hogy mit. Kényszeredetten kérdeztek Kutyorától, csak hogy mondjanak valamit, mert nem voltak rá büszkék, hogy hagyták magukat rábeszélni erre a veszélyes feladatra.

– Elköszönhetünk a többiektől?

– Nem! Nincs búcsúzkodás! Semmi időhúzás! Induljatok azonnal!

Még a végén lebeszelnék őket – mormogta magában.

– Isten áldjon benneteket.

– Most, alkonyatkor? Nem ér rá hajnalban?

– Nem ám! Nappal akartok békagolni? Ha reggelre elfáradtok, legalább harmatot ihattok. Ha reggel indulnátok, nappal ki is száradnátok. Vegyétek már elő a józan eszeteket! Hányszor mondjam még el?

A három béka végre megadta magát és elbúcsúztak Kutyorától, akinek majd kiugrott a szíve a nagy izgalomtól, mert azt hitte, hogy a sok beszéd ellenére sem fognak elindulni. De aztán mégis elindultak.

Nagy kő esett le a szívéről. Kicsit sajnálta őket, mert gyanította, hogy odavesznek, de azt remélte, hogy legalább a hírt megviszik a gólyáknak.

Attól is félt, hogy nincs elég veszélyérzet bennük, mert itthon a kis tóban „csak” a gólyáktól kellett tartaniuk. Viszont az úton ezer és egy veszély leleselkedik rájuk. Aztán meg arra gondolt, hogy mivel még ilyen furcsa feladatot nem kaptak, talán a félelem óvatossá teszi őket.

Nehezen is aludt el, mert állandóan a három szerencsétlenre gondolt. De egyben reménykedett is, hogy talán sikerül a feladatot végrehajtani és akkor a többi társuk megmenekül, és újra elszaporodnak a tóban.

Teli, s de teli lesz békával, és tavasszal csodálatos koncertet rendeznek. Hiszen nem is tavasz a tavasz, békakoncert nélkül Ez egy kicsit megnyugtatta, és végül sikerült elaludnia.

A NAGY BÉKAGOLÁS

A három balek béka ezalatt óvatosan bokortól bokorig, fűcsomótól fűcsomóig slattyogott a lehető legóvatosabban, mert igaz ami igaz, nagyon féltek.

Aztán egy kicsit megszokták a félelmet is, meg haladtak is.

Ha valahol megzörrent egy levél vagy ág, akkor szorosan egymáshoz bújtak és remegtek. Ez bizony sokszor előfordult az éjszaka folyamán. Végül reggel lett és megállapodtak, hogy egy kicsit pihennek. Bekapkodtak egy pár hajnali szúnyogot, és friss harmatot ittak rá. Kinyújtóztatták fáradt lábaikat –, mert életükben nem mentek ennyit egyhuzamban –, és pihengettek. Hát... nagy út állt még előttük.

Otthon a kis tóban, hajnalban úgy pattant ki a szeme Kutyorának, mintha tüskét szúrtak volna felséges lötyedt fenekébe. Homlokára csapott és el kezdte ütögetni mind a két kezével.

– Ó én ostoba! Hát a zászlót nem elfelejtettem? Most mit csináljak, mit csináljak? – siránkozott.

Csapkodott a vízben, pocskolt, csörtetett, míg Tohonyához nem ért. Az meg ráripakodott.

– Te meg mi az ördögöt csinálsz? Olyan zajjal vagy, hogy mindenkit felébresztesz!

– Jaj, nekem! Jaj, szegény fejemnek! – jajgatott hangosan.

Tohonya kivonszolta a víz tetejére, hogy jobban szemügyre vegye. Azt hitte, hogy megsérült, vagy valami más baja van, azért óbégat olyan hangosan.

Mikor látta, hogy Kutyorán semmi különleges dolog nincsen, megrázta, hogy térjen már észre.

– Mi van veled?

Kutyora nagy nehezen elmesélte, hogy indította útnak Cingárt, Dagit, meg Ragyást követségbe a gólyákhoz.

Tohonya nem kapott levegőt.

Szóval ezért választottál ki tegnap engem is. És akkor miért nem küldtél el?

– Mert a két idétlen állandóan veszekszik, birkózik, ha kell, ha nem, és ez kapóra jött. Azt gondoltam, ha olyan nagy hősnek képzelik magukat, talán a bajban jobban helyt állnak. Értsd meg kérlek, hogy meg kell menteni a béka-nemzetséget! Ezek a hitvány gólyák majdnem mindegyikünket felfaltak.

– Na, és miért jajgatsz? Megbántad, hogy elküldted őket?

– Dehogy bántam! Elfelejtettem nekik odaadni a fehér zászlót.

– Ugyan már! Anélkül még ellesznek. Az legyen a legnagyobb bajuk!

– Nem úgy van az! Tudják, vagy legalább is azt hiszik, hogy a zászló védelmet nyújt.

– Na és nem?

– Hát, elvileg igen, de azért maguknak kell magukat megvédeni. Különben ezzel kell jelezni a gólyáknak, hogy beszédük van velük.

– Szóval ez olyan szimbólum?

– Valami olyasmi és egy kis hitet is ad.

– Értem. Most valakinek utánuk kéne vinni.

Kutyora meglepődve nézett Tohonyára.

– De ki vinné utánuk?

– Mivel először rám gondoltál, majd én utánuk viszem.

- Megtennéd? – ámult el Kutyora.
- Hát persze! – mondta nagyképűen Tohonya.

Kutyora össze-vissza ölelgette Tohonyát, és a lelkére kötötte, hogy nagyon óvatos legyen, és a többiekre is vigyázzon.

Tohonya útnak indult. Már nem először járt a szárazföldön. Tulajdonképpen ő egy másik tóból került a mostaniba, véletlenül.

Az igazság az, hogy ott jól érezte magát, de jöttek a gólyák. Mert a gólyák mindig jönnek. Egymás után kapkodták be a békákat és a jó ég tudja, hogy miként, de neki sikerült egy véres vadászon megmenekülni.

Maga sem tudta, hogyan, de a lényeg, hogy megmenekült.

Arra még emlékezett, hogy nem a vízbe ugrott, mert a tó annyira leapadt, hogy víz csak a közepéig ért.

Márpedig a gólya a hosszú hegyes csőrével a sekély vízben addig kotorász, míg rá nem lel valamire. Leginkább egy békára. Hiába ássa be magát a szerencsétlen a pocsolyába, a gólya csőre megtalálja.

Tohonya a partra ugrott, a füves részre. A gólya mire kikászálódott utána a pocsolyából, ő már egy lyukban remegett. Addig várt ott, míg ellenségei el nem repültek. Akkor aztán elindult. De nem ám a leapadt tó felé, mert ott már nem érezte magát biztonságban. Maga sem tudta, hogy miért, de a szárazföldön indult el. Bizony napokig vándorolt és már nagyon kétségbeesett, mert sokat éhezett és szomjazott. De leginkább félt. El sem tudta képzelni, hogy mi lesz vele. A soknapos vándorlás után már kezdte bánni, hogy otthagya otthonát a kiapadt tavat. Aztán egyszer csak nedvességet érzett.

Mert a béka megérzi a nedvességet. Nézett jobbra, nézett balra, de nem tudta, hogy honnan van a nedvesség érzete.

– Talán esett az eső – gondolta, de minden száraz volt körülötte.

Tohonya reménytelenül álldogált a megkeményedett talajon, végül egy magasra nőtt fűcsomó előtt találta magát. Sőt! Nem is egy volt. Egész sor fűcsomó. De ekkor már határozottan érezte a víz illatát. Éppen ideje volt. Elcsigázottan bemá-

szott a fücsomó közé és egy darabig várt. Aztán mintha egy tündérorszámban találta volna magát.

Sok szép békalány fürdött egy gyönyörű tóban, aminek a közepéből egy nagy kő meredezett ki. Ezen sütkéreztek a békák melegengetve magukat a napsugár által. Aztán, zsupsz! Fejest ugráltak a vízbe. Kergették egymást, pajkosan játszadoztak.

Békés idilli kép tárult a szeme elé. Meg is dörzsölte, mert azt hitte, hogy káprázik a fáradtságtól. Aztán, mintha délibábot látott volna, elindult a gyönyörűsége álom felé. Mert ez a vízi ország egy álomnak tűnt de, nagyon vágyott utána. Felhevült testével belecsusszant a vízbe, és nyomban elájult. Kinyúlva lebegett a víz tetején, mire a többi észrevette. Gyorsan a nedves kőre cipelték, és nedves füvel takargatták a testét, miközben állandóan locsolgatták.

Vizet csepegtettek a szájába, miközben cirókálták a talpát.

Mikor magához tért, megrémült a körülötte lévőktől, meg attól, hogy kiterítve feküdt egy nagy kövön. Azt hitte, hogy ki akarják belezni és egy szertartás-félének a részese.

Fel akart ugrani és elmenekülni, de leszorították. Ettől még jobban megrémült. Szeme józozott és remegett.

– Ne félj, nem bántunk, de nem ugorhatsz a vízbe a felhevült testeddel, mert még tüdőgyulladást kapsz.

– Nagyon ki lehetsz merülve –, mondta egy gyönyörű békalány.

Tohonya kissé megnyugodott, de azért leste minden mozdulatukat.

– Jobb félni, mint megijedni –, gondolta ám a békák nem bántották. Sőt barátságosak voltak és így lassan a félelme is elmúlt .

– Na? Jobban vagy? – kérdezte az iménti bájos békalány.

– Iiiigen – nyögdecsejt Tohonya, mert egy kicsit szégyellte magát, meg még mindig nem akart hinni a szemének.

– Nagyon ki voltál száradva. Mióta vándorolsz, és ki elől menekülsz? – kérdezte kedvesen a békalány.

Tohonya elmesélte, hogy miért kelt útra, és hogy milyen viszontagságos volt az út idáig. Aztán szégyenkezve vallotta be, hogy azt hitte, itt a kövön akarják kivégezni.

A békalány úgy nevetett, hogy a könnye csurgott.

– Mi nagyon békés természetűek vagyunk – mondta. – I-gaz, hallottam olyan békákról is akik a saját fajtájukat is felfalják. De azok nem ezen a vidéken élnek. Itt jó helyed lesz, meglátod. Csak nyugodj meg végre.

Tulajdonképpen megtetszett neki, az erős szemrevaló békafiú. Így aztán Bibi – mert a békalányt Bibinek hívták – segítette Tohonyának a közösségbe beilleszkedni.

Ahogy Tohonya elindult a zászlóval, mindez eszébe jutott. Ezért nagyon óvatos volt. Nem felejtette el korábbi szárazföldi vándorlását. Fűcsomótól fűcsomóig ugrált, miközben állandóan lyukakat keresett. Csak akkor állt meg pihenni, ha lyukakat talált. De mielőtt újra elindult volna, két lábára ágaskodott, és alaposan széjjelnézett. Semmit sem bízott a véletlenre. Haza akart érní és tudta, hogy a szerencséje rajta is múlik. Nagyon vágyott a tó után, de tudta, hogy kötelessége van, amit teljesíteni kell. Hiszen mikor bajban volt, megmentették az életét.

Aztán forrt benne a düh is, mert Bibit is elvitték a gólyák. Bosszút akart állni. De volt egy titkolt álma is, hogy a békahad élére áll, és átszervezi a tó életét. Nem fogja megengedni, hogy holmi békák gátlástalanul kiraboltathassák a tavat. De ehhez bizony valamit fel kell mutatnia. Valami hősiességet. Most itt volt az alkalom, és ezt nem akarta elmulasztani. Ezért vállalkozott az útra. A zászló kapóra jött.

– Csak nyugi! – biztatta önmagát. Pedig hát éppen ezért hívták Tohonyának, mert nagyon is nyugodt volt.

Sok-sok békagolás után úgy éjfél körül, aztán egy jó kis kalandja akadt. Remélte, hogy megússza baj nélkül, de nem.

Pihenés után éppen ki akart bújni a lyukból, mikor egy bűzös lehelet csapta meg az orrát.

– Ez egy róka! – állt meg benne az ütő, de a másik pillanatban ösztönösen cselekedett. Egy percet sem tétovázott. Ki-

csit hanyatt dőlt, és csípős vizeletével úgy szembepisilte a rókát, hogy az vonítva, szeméit dörzsölve iszkolt el a lyuktól. Tohonyának olyan vizelete volt, hogy rövid időre megvakította akit szembepisilt.

– Na, ez sikerült – dörzsölte kezeit elégedetten. Ettől felbátorodott. Még a bagoly is elismerően huhogott a fán. Azért nem bízta el magát, bár ezt a fegyverét még sohasem használta. Most már tudta, hogy hogyan védekezzen, ha rákerül a sor. Valamennyire elégedett volt önmagával. Ettől függetlenül, továbbra is nagyon vigyázott minden lépésére.

A Nap, ahogy szokott, előbb tapogatózott az ég peremén. Mindenféle színű sugarakat küldött előre, hogy jelezze, nem-sokára itt lesz teljes pompájában, melegével.

A rövid, lila színű sugarak minden árnyalatban hetykén szétterültek, aztán helyükön bíbor színűek, majd egyre vörösebbek, és hosszabbak jelentek meg. De ezek már jócskán melegítettek. Sőt! Már nem is lehetett rájuk tekinteni, annyira vakítottak.

Így volt ez minden reggel, hacsak nem pimaszkodott felhő a sugarak elé. De aztán nem sokáig kekeckedtek, mert mindig akadt egy fuvallat, egy szellőcske, ami tovább röpítette őket. A nagy fényes korongja egyre magasabbra emelkedett az égen.

A sün azt nem várhatta meg, hogy a Nap vörös palástjával, tüzes sugaraival felvértezve megjelenjen az ég peremén. Neki akkor már álomra kell hajtania a fejét, hiszen egész éjjel vadászatott, és reggelre már jócskán el is fáradt.

Mikor a lila fény sejtetni akarta magát, már iszkolt hazafelé. Most is így volt. Hatalmas pocakját alig bírta cipelni, úgy jólakott.

Ahogy igyekezett, meglepetésére egy békával találta magát szemben. Egy alaposan megtermett brekekével.

– Nocsak! – álmétkodott – ez is pont most jön, amikor már egy falat se megy le a torkomon – morfondírozott.

Tohonya is alaposan meglepődött. Bár, rögtön látta, hogy a sün nem éhes, meg, hogy nem is vadászik, hanem siet haza a vac-

kába. Ennek ellenére gondolt egy merészet, és közel ugrott a sünhöz. Egészen közel, pont az orra elé.

– Na! Na! – hördült fel a sün – micsoda egy pimasz jószág!

Hanem Tohonya nem véletlenül ugrott süni elé. Őt is rendesen szembepisilte.

A sün hirtelen összegömbölyödött, de a szemét majd kimarta a vizelet.

Forgott, pörgött, kínlódott és nyöszörgött.

Tohonya igyekezett tovább ugrálni, de azért vissza-visszanézett.

– Hát, ez nem volt szép tőlem – gondolta, de nem is nagyon bánta. Tudta, hogy idővel elmúlik a csípős fájdalom, a sünt meg elriasztja a békaevéstől. Egy ideig biztosan nem vadászik brekekére.

Tohonya már egy kicsit büszke is volt magára.

– Tehát a sünnél is bevált a védekezés – gondolta örömmel. De mivel alapjába véve békés természetű volt, azért mégis csak sajnálta a dolgot.

Aztán túltette magát rajta. Majdnem úgy tett, mintha őt érte volna a sérelem és megbocsátó hangulatba volt.

Tudta, hogy valami nem stimmel az okoskodásával, de ki kellett próbálnia az erejét, illetve a védekezőképességét. Csak egy baj volt. A golyákkal ezt nem tudta megcsinálni.

Túl magasan volt a fejük, és oda már nem tudott célba találni. Velük szemben más módszert kellett alkalmazni.

Ahogy békagolt, egyre azon törte a fejét, hogy mit is csináljon. Na meg azon, hogy megtalálja a három hetvenkedő követet, akiknek még annyi eszük sem volt, hogy a zászlót magukkal vigyék. Mert, hogy Kutyora elfelejtette, az még érthető. Kutyora már öreg, és olyan izgalomba uralkodott el rajta, hogy nem csodálkozott a kapkodásán.

– Képzelem mennyit kellett gyözködnie ezt a három hebehurgyát – motyogta magában.

De, hogy miért nem engem választott, mikor először is így gondolta?

Pedig mindig az első gondolat a jó – töprengett Tohonya, de nem sokáig.

Eközben a három békakövet mindenről megfeledkezett. Leginkább a félelemről és az óvatosságról.

Én már úgy elfáradtam, hogy egy békaugrást sem teszek, míg ki nem pihenem magam – mondta ellentmondást nem tűró hangon Dagi és hanyatt vágta magát egy fűcsomó tövében. Két első lábát a feje alá támasztotta, a két hátsót meg a hasa alatt keresztbe rakta.

Ragyás, meg Cingár egy darabig álldogáltak, nézték Dagit és az jutott eszükbe, hogy tulajdonképpen nem is választottak maguknak vezért. Cingár ki is mondta.

– Elfelejtettünk vezért választani.

– Ugyan mi a csudának? Csak nem akarsz dirigálni? – kérdezte fölényesen Dagi. Na és pont nekem? – nevetett és a hasát fogta nevéttében.

– Ostoba vagy! – mérgelődött Cingár. Ha mindannyian azt csináljuk, amit a kedvünk tartja, akkor könnyen megjárhatjuk!

– De meg ám! – rikoltott le rájuk egy varjú az ágról.

– Te meg mit szólsz bele a dolgainkba? – gorombáskodott Dagi.

– Vigyázz, csak, vigyázz! Túl nagy a szád! Tudjátok-e, hogy itt van mindjárt egy gólyafészek hat darab gólyával?

A három béka úgy ugrott fel, mintha darázs csípte volna meg őket.

– Miiii? Már itt is vagyunk a gólyafészeknél?

– Itt ám! – bizonygatta a varjú. Csak nézzetek fel, arra a magas kiszáradt fára. Ti is láthatjátok.

A három békának inába szállt a bátorsága erre a nem várt hírre. Titokban mindannyian azt remélték, hogy úgy sem fogják megtalálni a gólyákat és fészkeket. Hogy mit mondanak otthon Kutyorának, azt még nem beszélték meg, mert úgy gondolták, hogy a hazafelé úton is ráérnek.

A lelkiismeretüket tisztának érezték azzal, hogy elvállalták a feladatot és el is indultak.

De, hogy oda is érjenek a gólyafészekhez! Arra egyikük sem gondolt a legmerészebb álmában sem. A hír hallatán valósággal megmerevedtek, mintha kígyó szuggerálta volna őket.

A varjú látva a megdöbbenésüket, ezt is azt is kérdezgetett tőlük, de mintha megsüketültek volna. Se nem láttak, se nem hallottak ijedtükben. Mindent elfelejtettek, amire az öreg béka tanította őket. Idáig szerencsésen eljöttek, az úton senkivel sem találkoztak.

Egész úton senki nem bántotta őket, és azt gondolták, hogy ezután is így lesz.

A varjú csak nem hagyta magát, mert látta a három megrémült szerencsétlent, és addig kérdezgette őket, míg magukhoz tértek.

– Mi az ördögöt kerestek ti itt a gólyafészek tövében?

– Hát... követségbe jöttünk – nyögte ki Ragyás.

– Követségbe? – hitetlenkedett a varjú – ilyet még életben nem hallottam – álmélkodott.

– És mi a célotok ezzel a „követséggel”?

– Hát, már mi sem tudjuk – felelték egyszerre.

– Akkor meg minek vagytok itt? A gólyáknak nagyon jó a szemük, és azonnal felfedez benneteket. És ugye ne folytassam tovább, mert ti is tudjátok a következményeket.

A három béka egyre jobban remegett. Mindent elfelejtettek. Minden, amit csinálniuk kellett volna. Erre még nagyobb pánikba estek.

– Haza kéne menni – brekegte Dagi.

– Na, most meg én mondom, hogy meg ne moccanjatok! Lehet, hogy a gólyák már kiszúrtak benneteket, annyit viháncolatok. Várjatok egy ideig, vagy észrevétlenül bújjatok el.

– Ja, tényleg! Kutyora azt mondta, hogy mindig bújjunk el. Keressünk hamar egy búvóhelyet – kiabálták össze-vissza, ami a gólyák fülének kuruttyolást jelentett.

A három levitézlett követ össze-vissza kezdett ugrálni. Ke-resték a búvóhelyet.

– Hééé! Álljatok már meg szerencsétlenek! Tényleg azt akarjátok, hogy gólyaeledel legyen belőletek?

Erre megint megszeppentek, és mozdulni sem tudtak.

– Mit csináljunk? – siránkozott Dagi.

– Én mondjam meg? – bosszankodott a varjú a békák tehetetlenségén. – Még ilyen három idétlen békát életemben nem láttam – mérgeződött a fekete madár, majd megsajnálta őket.

– Meg ne mozduljatok, míg jó hangosan el nem káromgom magam! Aztán legalább egy nagy fücsomó aljában húzódjatok meg. Reméljük, hogy erre nem jönnek vadászni a gólyák. Most felrepülök, és körbejárom a fészket, közelről nézem meg, hogy mit csinálnak. Már az én szemem is gyengül, és innen nem látom jól őket. Aztán csinállok egy még nagyobb kört, és csak utána jövök vissza beszámolni.

Ha megláttak benneteket, akkor sokszor káromgom, hogy eltereljem a figyelmüket.

Legalább is megpróbálom – gondolta magában – még ilyen bolond dolgot nem csináltam – dohogott. Nem is tudom, miért töröm magam értük?

De ezt már a békák nem hallották, mert úgy tett, ahogy mondta. Felrepült és már tudta, hogy tulajdonképpen miért is segít a három szerencsétlenek.

Tavasszal, mikor a békák koncertjét meghallja, a szíve dobban bele, mint minden élőlénynek. Az gyönyörű időszak. Legalább is mindig így emlékszik rá, pedig már sokszor hallotta őket.

Nagyon rossz volna, ha nem hallaná többé a békák zenéjét.

Még a madarak éneke sem nyugözi úgy le, mint a békák tavaszi koncertje. Ő maga sem értette, hogy miért, de ez az igazság. A varjú körberepülte a gólyafészket, és bizony látnia kellett, hogy mind a hat a fészken ült.

Káromgott egy sort a biztonság kedvéért, mire Kelep neje epésen megjegyezte.

– Ez az öreg varjú már úgy elszemtelenedett, hogy képes idejönni és minket megzavarni. Nem elég nekünk a verebek fülsiketítő csipákolását hallgatni a földszinten, még ez is lár-mázik.

– Már megint rossz kedved van kedvesem – mondta engesztelőn Kelep.

– Meglátod, még a végén ide akar beköltözni – kelepelt mérgesen a neje.

– Ugyan már! Micsoda butaságokat beszélsz!

– Már megint butának tartasz? – pattant fel Kelep neje.

Kelepre is ráragadt a nyugtalanság, és ingerlékeny lett.

– Már hogy az ördögbe fészkelne most? Túl vannak a költésen és különben is a fák sűrűjében van a fészük egy-rakáson. Te is láttad már nem egyszer. Vagy valami bajod van és velem kötözködsz megint?

Kelep neje egy kissé elröstellte magát.

– Jól van, ne haragudj, de tényleg idegesít ez a gyászmadár. Valami szándéka van, meglátod.

– Dehogy van! Röpködjön, meg károgjon, ha jól esik neki. Nekünk nem árthat. Tisztogasd csak a tolladat, hogy a gyerekek megtanulják, mert holnap megyünk vitorlázni.

– Fel a felhők közé? – kérdezte izgatottan a neje.

– Oda bizony!

– Már így eltelt volna az idő? – álmélkodott Kelep neje, és kezdte ráncba szedni a gyerekeket.

Az öreg kopott varjú tett egy jó nagy kört, otthagya a gólyacsaládot hogy veszekedjenek tovább kedvükre, aztán egy idő múlva visszarepült az ágra, hogy megnézzze, elbújt-e a három idétlen béka.

Ahogy leszállt az iménti ágra, hát egy negyediken akadt meg a szeme. Mindjárt lekiabált neki.

– Jól látom, hogy te egy negyedik béka vagy? Vagy csak felfújta magad? – kérdezte gyanakodón.

Tohonyának nagyot dobban a szíve.

– Jól látod. De akkor láttad a három társamat is. Ugye?

– Igen, de nem tudom, hogy hova lettek. Az imént még itt idétlenkedtek. Mi az ördögöt akartok ti itt?

Mind megbolondultatok? – folytatta bosszúsan.

– Ááá! Hagyd ezt most. Keressük meg a többieket, mert látom a gólyafészket és a gólyákat.

– Na, ez legalább nem annyira oktondi, mint a másik három. Ez nem csak néz, de lát is – morgolódtott magában az öreg varjú.

Jól látod a helyzetet, de tényleg nem tudom hova lettek.

– Csak nem falták fel máris őket a gólyák? – kérdezte Tohonya riadtan inkább magától, mint a madártól.

– Nem ne félj! Éppen ezért köröztem a gólyafészek körül, hogy a figyelmüket eltereljem a társaidról. Te, hogy ezek milyen ostobák!

– Épp ezért aggódok miattuk.

– Ki az ostoba? – bújt elő az egyik lyukból Cingár. Te meg mit keresel itt? – képedt el Tohonya láttán.

– Végre, hogy előkerültök. A többi? – nézett szét.

– Itt vagyunk mind egy lyukban.

Tohonya csóválta a fejét, a varjú meg károgott, a nemtetszését kifejezve.

– Mi bajod? – csattant fel Cingár – nem azt mondtad, ha többször károgsz, bújjunk el?

– Mondtam, mondtam. El akartam terelni a gólyák figyelmét, ami sikerült is, de az nem azt jelentette, hogy egymás hegyére hátára bújjatok, másszatok! Így akármelyik ellenségeitek könnyen megtalálhatott volna benneteket.

Nem találatok volna külön-külön búvóhelyet?

– Látjátok! – folytatta Tohonya – még a varjúnak is több esze van, mint nektek hármatoknak.

– Nana! Mindenki tudja, hogy a varjak nagyon okos madarak! Ne hasonlíts engem ezekhez a pupákhoz! – károgott bosszúsan a varjú. Ráadásul a három pipogya béka is egyszerre háborodott fel, de Tohonya leintette őket.

– Innentől kezdve átveszem a parancsnokságot. Aki el-lenszegül, lelke rajta. Legyen a gólyák eledele.

A többieknek lúdbőrös lett a hátuk.

– Csak azt mond meg, hogy miért jöttél utánunk?

– Ezért! – mutatott a zászlóra. Még annyi eszetek sem volt, hogy magatokkal hozzátok! Egyébként köszönjétek meg varjú barátunknak, hogy segített nektek – próbálta kiengesztelni a fekete madarat egyúttal.

Kelekótyák! Ezután csak akkor szólalhattok meg, ha én megengedem! Megértettétek?

A három béka látta dugába dőlni azt a tervet, amit nagy rava-szul kiagyaltak.

Úgy látszik, csak végig kell csinálnunk – sopánkodott magában Dagi.

– Mit motyogsz? – rivallt rá Tohonya.

– Semmi, semmi, csak fáradt vagyok – fülentett.

– Még hogy fáradt vagy! Olyan lassan békagoltatok, hogy egyszerre értünk ide, pedig én egy nappal később indultam.

Jól van. Ne húzzuk az időt, fogjunk hozzá a dologhoz.

A három béka düllesztgette a szemeit, a varjú meg rákérdezett Tohonyára.

Muszáj nektek a gólyával beszélgetni?

– Muszáj. Így akarja a tó öregje. Különbözik kipusztulunk, ha a gólyák nem hagyják abba a vadászatot. Ennyi társunkat még egy évben sem faltak fel. Nagyon rászoktak erre a kis tóra.

– És hogyan akarjátok rávenni őket, hogy ne fogyasszanak több békahúst?

– Hát... egyszerűen beszélünk velük.

– Kááár – mondta a varjú, és kényelmesen elhelyezkedett az ágon, hogy jól lássa az előadást.

Tohonya végignézett a szájalmas társaságon, sóhajtott egy nagyot, aztán kiadta a parancsot. Közben rettenetesen izgult, mert félt, hogy társai mindent elrontanak.

– Akkor itt van egy lyuk és látom, hogy elég mély. Ki-sorsoljuk, hogy melyikünké legyen, majd fogott két fűszálat. Egy hosszút és egy rövidet. Hátratette két első lábát és a háta mögött cserélgette a fűszálat.

– Aki a rövidebbet húzza, azé lesz a lyuk.

– Dagi, te melyik kezemet választod? – kérdezte Tohonya.

– Ééééé? Hát nem is tudom. A bal kezedet – vágta rá gyorsan.

– Te Cingár?

– Én is.

– Na és te Ragyás?

– Én a jobb kezedet.

Tohonya elővette a két kezét, kinyitotta és a rövidebb fűszál volt benne.

– Ragyás, tiéd a lyuk. Nézd meg rendesen, aztán gyere ki, és állj a szélére.

Ragyás bólintott.

– Nem hallottam, hogy megértetted volna! – reccsent rá Tohonya.

– Megértettem – morogta Ragyás.

– Akkor keressünk egy másik lyukat.

Keresgéltek, keresgéltek, egyszer csak kettőt is találtak egymás mellett. Ám az egyik nem volt olyan mély, mint kellett volna. Abban bizony a gólya csőrének nem sokat kellett volna kotorászni.

Tohonya megint kisorsolta a lyukakat. Cingaré lett a kis lyuk, a mélyebb, amit már nem kellett ásni, az meg Dagié, aki nagyon boldog volt, hogy nem kellett dolgoznia.

Tohonya magára maradt. Egyedül kellett lyukat keresgélnie magának, de nem talált. Már azon volt, hogy ásnia kell. Hozzá is fogott, de egy kis kaparás után beomlott a föld. A legurult göröngyök nem akartak a lyuk fenekére érni. Tohonya alig birt megkapaszzkodni, hogy bele ne essen.

Melléje kapart egy kisebb teknőt, hogy abban jól megbújjon, és ha szükség lesz rá, rögtön a mély gödörbe ugorhasson.

Szóval, mindenre felkészült.

Miután mind a négy békának meg volt a menekülési lehetősége, megálltak a saját gödrük mellett, nehogy valaki elfoglalja.

Az öreg varjú csak nézte, őket hogy mit összedolgoztak...

Miután minden a helyére került, Tohonya azt is kisorsolta, hogy milyen sorrendben szóljanak a gólyához.

De leginkább azt szeretne volna, hogy mind a négyen egyszerre beszéljenek, és ezzel összezavarják a gólyát. Mert az eszükbe sem jutott, hogy Kelepen kívül a többi is felfigyelhet rájuk.

Aztán úgy döntött, hogy előbb Cingár szólal meg, és gyorsan bebúvik a lyukba. Majd a többi is így cselekszik. Legutoljára Tohonya szólalt volna meg, ha ezek valamit eltolnak, azt próbálja rendbe hozni. Na meg ő hallgatta volna meg a gólya választát, mert azt feltétlenül tudni akarták.

Izgalomukban úgy dobogott a szívük, hogy még a varjú is hallani vélte.

– Bolondok! Bolondok! – hajtogatta egyfolytában.

– Akkor a békák istene mentsen meg bennünket – fohász-kodott Tohonya.

– Mi az? Te is félsz? – kérdezte Cingár.

– Hát mi tagadás, nem röpdösök az örömtől. Főleg ilyen kétbalkezes társakkal, mint ti vagytok.

– Te sértegetsz bennünket! – fortyant fel Dagi.

– Csak az igazat mondom – sóhajtott Tohonya.

– De ha nem bízol bennünk, akkor...

– Mi van akkor? – förmedt rá Tohonya. A feladatot teljesíteni kell, mert kipusztul a tóból a faj. Ezt ti is tudjátok.

A többiek lehajtották a fejüket.

– Jaj! Hát annyit kell veletek veszkődnöm, hogy én is elfeledkeztem a zászlóról. Pedig ezért jöttem utánatok.

Na? Ki tartsa a zászlót? Meg aztán lengetni is kell.

A három sunyi béka gondolkodott. Azon agyaltak, hogy jó-e ez nekik?

Mind arra gondolt, hogy aki a zászlót tartja, annak nem kell beszédet tartani. Egyszerre szólaltak meg.

– Én, én, én...

– Mi van már megint veletek? Mire ez a nagy önfeláldozás? Miben töritek a fejeteket? Csak nem abban, hogy el lehet

mögötte bújni? Arra ne is gondoljatok, mert lengetni kell. Hallottátok?

A többi hallgatott. Mindenki gondolt, amit gondolt.

– Na, jó. Akkor ezt is kisorsoljuk, mivel élet-halálról van szó.

A három béka erre úgy megdermedt erre a kijelentésre, hogy moccanni sem bírt.

– Hééé! – kiáltott rájuk Tohonya – bátorság! A jövő múlik rajtunk. Aztán kisorsolta a zászló tartót. Háromszor húztak fűszálat.

Hát mit ád az ég, Tohonyának jutott a zászló. Nem örült neki, de elfogadta. Söhajtott egy nagyot, és sürgetni kezdte a többit.

– Akkor fogjunk hozzá. Gyerünk Cingár, kiálts oda a gólyának.

Cingár nyelt egy akkorát, hogy mindegyik meghallotta, pedig legalább három-négy méterre voltak egymástól.

Tohonya komolyan kezdett aggódni. Attól félt, hogy társai semmit sem jegyeztek meg abból, amit mondott nekik.

– Talán hiába vergődtem velük? – kezdett kételkedni. Ezt nem hagyhatta.

– Nem hallod Cingár? Kiálts már egy nagyot!

– Jó, de mit? – kérdezte riadtan.

Hát például azt, hogy hahó, Kelep!

– És ennyi elég lesz?

– Ne aggódalmaskodj, hanem kiálts már egyet!

– Hahó, Kelep – szólalt meg vékony hangon és az utolsó szótagot mintha lenyelte volna.

– Az ég áldjon meg! Csak ennyire vagy képes? Legalább visítsd el magad!

– De nem bírok hangosabban. Nem jön ki hang a torkomon.

– Dehogy nem! Próbálkozz csak, míg rád nem figyel.

Cingárnak remegtek a lábai, szakadt róla a víz, meg a hideg is kilelte. Pedig olyan forróság volt már, hogy a szája is kiszáradt.

Azért megpróbálta, mert tudta, hogy Tohonya nem enged a negyvennyolcból.

Még egyszer elcincogta magát, mintha egér lett volna.

– Hahó, Kelep!

Kelep egy szót sem hallhatott, mert nem reagált.

– Hát ez így nem lesz jó – mérgeződött Tohonya.

– Csináld te! – visított Cingár dühösen.

– Igeeeen? A zászlót is én tartsam, meg kiabáljak is? Még mit nem! Akkor ti mire valók vagytok mihasznák?

Kiálts te Ragyás!

– Én nem bírok. Tuti, hogy berekedtem – mentegetőzött.

– Akkor te kiálts Dagi!

– Nekem kiszáradt a szám. Egy szem nyálam sincs, értsd meg.

– Szóval, egyikőtöknek sem megy? Akkor minek vagytok itt? – dühöngött Tohonya.

– Én is azt kérdeztem – szólalt meg a varjú az ágon.

Kár... kár...

– Te most hallgass kérlek, mert nem a te nemzetségedről van szó. Nem akarlak megbántani, de ne zavarj bennünket. De ha akarsz segíteni, azonnal jelezz, ha Kelep elindult a fészkeről.

A varjú megrántotta a vállát.

– Ti tudjátok – gondolta, de hallgatott.

– Akkor próbáljuk meg egyszerre, de ha valamelyikőtök csal, többet nem jöhet a tóba, erre megesküszöm! Kereshet magának másik otthont!

– fenyegetőzött Tohonya, aztán folytatta.

Hármat számolok, és mire a „rom”-ot kimondom, teljes torokból egyszerre kiabálunk.

Na, próbáljuk meg először halkán. Egy, kettő, há...rom!

– Hahó, Kelep! – suttozták egyszerre.

– Így már jó lesz, de most ahogy a torkunkon kifér! Mindenki megértette?

Meg... suttozta Cingár.

– És ti is? – rivallt rájuk Tohonya.
– Mi is – felelték, csak legyünk már túl rajta, mert rosszul leszünk.

– Akkor számolok. Egy, kettő, há...rom!!!

– Hahó! Kelep! – kiabálták mind a négyen.

Kelep, mintha süket lett volna, egy szót sem hallott, mert oda sem nézett. Hanem a neje és a négy gólyafi felkapta a fejét.

– Hallod? Mi volt ez? Mintha szólítottak volna.

Engem? Ugyan ki szólított volna? – nevetett Kelep és hátravette a fejét, hogy hangosan elkelepelje magát.

Lent a békák és a varjú meglepődtek. Csak néztek egymásra tanácstalanul.

– Mit jelent ez? Meghallotta, vagy véletlenül kelepel?

– Az ördög sem tudja – bosszankodott Tohonya – de az biztos, hogy ha meghallotta volna a kiabálásunkat, akkor ide-néz.

– Én is úgy gondolom – mondta bölcsen a varjú.

– Akkor meg kell próbálni még egyszer – adta ki a parancsot Tohonya.

– Figyeljete! Egy, kettő, há...rom!!!

– Hahó! Kelep!

Kelep neje éppen háttal volt a békáknak, mert a szemébe sütött a nap, ami őt is zavarta, mint minden élőlényt.

A kiabálásra azonban sűrögni, forogni kezdett, és kereste a hang forrását.

Nagyon, de nagyon ismerős volt neki ez a hang.

Jól megbökte csőrével Kelepet.

– Most sem hallottad?

– Mit? – kérdezett vissza Kelep.

– Hát, a brekegést?

– Ugyan már! – hahotázott kelepelve Kelep. Ebben a forróságban nem brekegnek a békák. Hogy te miket hordasz itt össze? – csóválta a fejét – biztosan megártott a forróság.

A neje olyan mérges lett, hogy majdnem kilökte a fészekből.

– Még, hogy nekem ártott meg a forróság és te nem halasz!

Ebben a pillanatban megint hallatszott a kiabálás.

– Most sem hallottad te kelekótya vén gólya?

– Valamit hallottam – fülelt most már Kelep.

– Akkor mire vársz? Nézd már meg közelebbről, hogy mi vartyog ott lent?

Kelep kelletlenül repült le a fészkeről, mert a nagy melegben nem igen volt kedve röpködni. Hosszú lábaival nagyokat lépkedett a hang irányába.

A négy béka úgy megijedt, hogy hárman a lyukba bújtak.

– Állj! Nem hallod? Állj meg ott ahol vagy!

Kelep nagyot nézett, hogy ki mer vele ilyen hangon beszélni.

– Légy szíves állj meg ott! Kérlek! – fogta kérlelőre a dolgot Tohonya, mert egyedül ő nem bújt el, bár remegett.

Kelep megint meglepődött, most már a kérlelő hangon. Kíváncsi lett.

– Miért kellene nekem itt megállnom? Azért mert szépen kérsz?

– Igen. Meg azért, hogy el tudjam mondani a mondókámat. Hogy meghallgass.

Kelep jobbra, balra fordította a fejét, hogy jól szemügyre vegye a pimasz hang tulajdonosát, de mivel kíváncsi is volt, hát megkérdezte.

– Mit akarsz? Ha jól látom, te egy közönséges kis béka vagy!

– Az vagyok!

De... azért még sem vagy olyan közönséges, mert idemerészkedtél az otthonom elé, és meg is szólítottál. Bátor vagy! Nem közönséges, hanem bátor vagy! – szolt elismerően Kelep.

– Kérlek, nevezd aminek akarsz, csak hallgass meg!

– Jól van. Mit akarsz mondani mielőtt, bekapnálak – kérdezte.

– Nagyon érdekes lesz, csak kérlek hallgass meg.

– Mi az ott a kezekben? – érdeklődött, mert unta már a sok kérlelést.

– Ez egy zászló és követségbe jöttünk

– Jöttetek? Hát többen is vagytok?

– Igen. Gyertek elő – kiáltott oda társainak.

– Hohohohó! Egyszerre négy béka is! – örvendezett magában. Kár, hogy kettővel nem több, mert akkor mindenkinek jutna egy.

Halljam, mit akartok mondani?

– Azt, hogy a kis tavat teljesen kiirtottátok. Majdnem minden békát! Minden rokonomat, minden testvéreimet elpusztítottátok!

– Na és? Ez nem újság! A gólyák békákkal táplálkoznak már ősidők óta.

– Nézd, én megértelek, hogy ennetek kell, de arról van szó, hogy... ne gyere közelebb! – kiáltott rá, mert a gólya egyet lépett feléjük.

– Ugyan miért?

– Mert akkor nem tudom elmondani a mondókám!

– Azt hittem már elmondtad.

– Még nem teljesen.

– Mit akarsz még mondani?

Már elpanaszoltad, hogy kiirtottunk benneteket.

– Így van.

– De hát ez nem igaz!

– Hogy-hogy? – rökönyödött meg Tohonya.

– Mert itt áll előttem négy béka. Akkor csak nem pusztítottalak el benneteket!

– Mi megmenekültünk az igaz. De a nőstények nem. A petéiket, a jövő nemzedékét nem tudták lerakni, mert felfalták petéstül mindenestül együtt. Jövőre nem lesz béka a tóban, csak mi négyen.

– Az még nem biztos.

– Mi nem biztos? – szaladt inába a bátorsága Tohonyának.

- Hogy ti abban a tóban lesztek jövőre.
- Hogy érted ezt? – kérdezte Tohonya remegő hangon.
- Ahogy mondom – sandított rájuk a gólya és mindegyiket jó alaposan szemügyre vette.

Tohonya megérezte a veszélyt, bár egész idő alatt csak ezt érezte. Megpróbálta húzni az időt, és szóval tartani a gólyát.

– Kérlek, hadd fejezzem be, aztán azt csinálsz, amit akarsz.

A másik három béka lemeredt, mint ha tényleg a kígyó szuggerálta volna őket. Mozdulni sem tudtak a félelemtől.

– Rendben van, beszélj, hallgatlak, csak igyekezz, mert dolgom van. – Úgyis bekapom őket – gondolta magában.

– Szóval, ha minden egyes társamat elpusztítjátok, akkor mit esztek jövőre? Na? Mit válaszolsz?

– Hááát... Vakarta fejét a gólya, abból a tóból semmit.

– Na, látod! – diadalmaskodott Tohonya – még a végén sikerül vele megegyeznem – gondolta.

Akkor hagyd, hogy felszaporodjunk, és ne pusztíts ki bennünket teljesen.

– Furcsa kérdés – dünnyögte a gólya – de azért van benne valami.

– Ugye? Ugye? – reménykedett Tohonya.

Kelep ingatta a fejét, kicsit sajnálta, hogy béka nélkül lesz a kis tó, de nem tagadhatta meg gólya mivoltát, de és eszébe jutott, hogy mennyit macerálta a neje egy kis békahúsért. Mennyit kellett neki szenvedni, mert nem talált egyetlen darabot sem.

– Mi lesz, ha tényleg kiürül a tó? – gondolkodott.

– Mi van már ott? Mit vacakolsz – kiáltott le neki a neje.

Van béka, vagy nincs? Mit ácsorogsz ott? – türelmetlenkedett?

– Várjál már egy kicsit – kiáltott vissza – éppen tárgyalok.

– Mit csinálsz?

– Tárgyalok.

– Kivel tárgyalasz?

– Hát a békakövetekkel.

– Te megőrültél? Mondom én, hogy megártott a forróság!
Kapkodd őket össze, aztán gyere már vissza!

Kelepnek nem volt mit tenni, mert a neje szava parancs volt számára. De a négy béka sem volt rest. Úgy megrémültek a szavak hallatán, hogy össze-vissza ugráltak.

– A gödörbe! A gödörbe! – üvöltözött Tohonya, de ezek mindent elfelejtettek.

A gödröket zavarukban és rémületükben nem találták, pedig ott volt előttük. Mindegyik a másik gödrébe akart menekülni.

Ezt látva Kelep, felkapta Dagit és Ragyást. Tovább lépett, hogy a másik kettőt is elcsípje, de azokat mintha a föld nyelte volna el.

Nézett jobbra, nézett balra, de nem látta őket.

– Hogy azt a fűzfán füttyülőjét! – mérgelődött Kelep – hát hova lettek ezek ilyen hirtelen?

– Kááár – szólalt meg a varjú az ágon.

– Ez is csak idegesít – nézett rá mérgesen és a pokolba kívánta a fekete madarat.

Kelep hiába keresgélt, nem találta a másik kettőt. Emezek meg úgy ficáinkoltak a csőrében, hogy majdnem elejtette őket.

Csőre két oldalán a két béka lába kilógott, és a levegőbe kapálózott.

De a nyolc láb is kevés volt ahhoz, hogy megmeneküljenek.

Kelep megelégelte a rúgkapálást és az egyiket lecsúsztatta a torkán egy hirtelen nyeléssel. A másikat meg úgy összeroppanította, hogy többet nem kapálózott.

Kelep felröppent a fészkébe, és a neje lába elé dobta a megnyuvadt Dagit.

– Csak egy? – kérdezte neje gyanakodva.

– Négyen voltak, de meglógtak – vallotta be Kelep szégyenkezve.

– Hogy-hogy meglógtak? Itt a földön? A száraz fűben?

– Igen. És pont akkor, mikor te replikáztál. Nem tudtad befogni a csőröd. Elvontad a figyelmem és ezek meg kihasználták a helyzetet.

- Milyen helyzetet? – förmedt rá a neje idegesen.
  - Hogy rád figyeltem. Pedig már kiszámítottam, hogy milyen sorrendben kapkodom fel őket.
  - Hogy te milyen tehetetlen vagy! – mérgelődött a neje.
  - Te meg igazságtalan, ahogy szoktad!
  - Micsoda? Én igazságtalan? Mert te elszalasztottál három békát, akik idejöttek a fészek alá, és csak be kellett volna gyűjteni őket? Mit ácsorogtál ott?
  - Mondtam, hogy tárgyalok.
  - Megáll az eszem. Mit tárgyaltál te egy békával? Mi az, hogy egygel? Négygel! Nem tudod, hogy mire valók? Kelep sóhajtott egyet, neki már nem volt ereje vitázni. Kedve meg még úgy sem.
  - Halljam! Mit tárgyaltál velük?
- Kelep kelleetlenül felelgetett.
- Arra kértek, hogy hagyjuk őket békén, mert jövőre egyetlen béka sem lesz a kis tóban.
  - Lehetetlen egy alak vagy mondhatom. Először is, már nem akartunk rájuk vadászni az idén. Akkor miről van szó? Másodszor. Ha idejöttek, nem lehet olyan nagy baj. Felkínálták magukat ebédre. Ennyi eszük volt. De neked sem volt több, mert képtelen voltál megfogni négy nyavalyás békát, akik ott ugráltak az orrod előtt.
  - Kedvesem – kérlelte Kelep – hagyd már abba.
- Szétmegy a fejem. Állandóan vitatkozol. Ez nem megy így sokáig.
- Nem? Akkor mit csináljak veled, mert egyre élhettelebb leszel.
  - Goromba vagy tudod?
  - Te meg pupák. Eredj, keresd meg a másik hármát. Nem juthattak messzire ebben a forráságban.
  - Csak kettő menekült meg – vallotta be Kelep – egyet véletlenül lenyeltem.
  - Na, még ez is.
  - Akkor keresd azt a kettőt!

Kelepnek kikerekedett a szeme, de nem szólt egy szót sem. Elindult, ahogy a neje kívánta.

– Legalább addig sem kell hallgatnom a kelepelését – gondolta.

Odalépdelt arra a helyre, ahol a két békát felkapta. Keresgélgni kezdett.

– Kár... kár – mondta a varjú.

– Jobb, ha te is elmész ám! – mordult rá – ugyanúgy megzavartál, mint a nejem.

A varjú mintha megsértődött volna, elrugaszkodott az alacsony ágról és felröppent. Ám az ág lehajolt, és ahogy a varjú felröppent, jól fejbe vágta Kelepet. Még a szeme is kétfelé állt, olyan ütést kapott.

Jó darabig álldogált, mire észhez tért.

– Micsoda egy nap! – sopánkodott – pedig milyen szépek indult.

Ma sem lesz már semmi a vitorlázásból. Ilyen ostobaságot!

Hogy ezeknek hogy jutott eszükbe ide jönni a gólyafészek alá?

Kelep kutatott itt, kutatott ott, minden lyukba benézett.

Minden kis lyukba beledugta hosszú csőrét, de nem talált semmit.

Hiába kotorászott, pedig hosszú piros csőrével olyan mélyre le tudott nyúlni, hogy ha valamelyik lyukban béka lett volna, biztosan megtalálja. De biz egy fia békát sem talált.

De nem ám! Mert, ahogy közeledett feléjük, Cingár hátrafelé tolatott, és beugrott Tohonya gödrébe, jól meglökve társát.

Mikor Kelep felkapta erős csőrébe szerencsétlen Dagit és Ragyást, ő is hátrafelé igyekezett, tapogatózott, hogy elkapja a gödör szélét.

Közben a világ kincséért sem vette volna le a szemét Kelepről.

A zászló most igen jó szolgálatot tett.

Annyira eltakarta őket, hogy Kelep szeme előtt csak két ideoda ugráló béka látszott. A két áldozat.

Persze rájuk is sor került volna, ha el nem találják a gödör szélét. Mind a két béka beleesett egy hatalmas lyukba.

Ez volt a szerencséje a két megmaradt békának, hogy elnyelte őket a föld. Ekkora lyukra ők sem számítottak. Csak zuhantak, csak zuhantak lefelé. Velük hullott a föld egy része is, amit magukkal sodortak.

A forró nyár egy napján,
Béka jön a lábán.
Bár, követségbe járván,
Magát felkínálván.

Kelep álmélkodik,
Dörgöli szemeit.
Gólyák isteneik
Vágyát teljesítik

Gyorsan lecsap egyikre
Másikat, meg nyeli le.
Siet vele nejéhez,
Kedveskedést remélhet.

A harmadik béka,
Ezen megriadva
Menekülne tóba,
Ha közelben volna.

Eközben a Kelep,
Őt is nézegeti,
Csőrében már van egy,
De ezt hová teszi?

***

Míg a gólya töprengett,
Hátralépett békakövet
Magát gödörben találva
Megmenekült szegény pára.

Akkorát nyekkentek, hogy egy jó ideig nem bírtak észhez térni. Ekkorát még nem zuhantak életükben.

Kinyúlva feküdtek a gödör alján, ami olyan mély volt, hogy még Kelep csőre sem ért le. Ez volt a szerencsájük.

Egy darabig ájultan feküdtek, majd Cingár tért először észhez.

– Hééé pajtás! Életben vagy?

Tohonya nyögdécselt, majd köhögött egy kicsit.

– Csakhogy észhez tértél. Mi van a többivel?

Cingár úgy tett, mintha nem tudta volna, hogy Kelep mind a két társát bekapta.

Mint a villám úgy csapott le rájuk.

– Iszonyú, iszonyú – gondolt rájuk kétségbe esve.

Tohonya nehezen tért magához, de már emlékezett a borzalomra. Láta Dagit és Ragyást a gólya csőrében.

– Még egy ilyen élhetetlen társaságot életemben nem láttam – dühöngött.

– Ne mérgeledj! Fő, hogy életben vagyunk – vigasztalta Cingár.

– Még te beszélsz? Ha rajtad múlik, én is gólya vacsora lennék!

– Hogy érted ezt? – kérdezte szemlesütve Cingár.

– Tudod te azt jól! – köhécselt Tohonya, mert nagyon megütötte a hátát.

– Mért? Mit csináltam? Én csak menekültem, ahogy utasítottál. És látod, itt vagyok veled együtt.

– Menekültél, de nem oda ugrottál, ahova kellett volna. Ki lett jelölve a helyed!

– Nem mindegy, hogy hova menekültem? A fő, hogy sikerült. Nem úgy, mint az a két idéetlen.

– Te is ugyanolyan idéetlen vagy! Ráadásul még el is löktél a magam ásta gödrömtől. Szerencsém volt, hogy a zászló eltakart. Különbem engem is bekapott volna Kelep. Vagy tagadod, hogy így volt?

– Nem tagadom – vallotta be szégyenkezve Cingár – de láttad, hogy közeledett az, az átkozott gólya! Muszáj volt ki-cseleznem.

– Ostoba vagy, mint az a kettő – krákogott Tohonya. Pontosan ott állt minden béka a számára kijelölt helyen. Mi a nyavalyát futkároztatok össze-vissza? Csak bele kellett volna ugranotok a saját gödrötökbe.

Tökkelütött buta békák! Most kettővel megint kevesebben vagyunk!

Ráadásul ha rágondolok, hogy majdnem én is.. brrrr..

Cingárnak nagyon rossz kedve lett. Pedig már úgy örült, hogy ketten megmenekültek. Annak meg főleg, hogy ő nem lett gólyaeledel.

Szégyellte magát, és nem is volt mentség a tetteire.

– Nagyon sajnálom pajtás, hidd el. Én... én csak a bőröm akartam menteni. Igaz, nem gondoltam rád félelmemben, csak a gödörre, hogy minél gyorsabban beleugorjam.

Hogyan hozhatnám helyre?

– Az még hagyján, hogy miattad én is majdnem áldozat lettem. De Kutyorának hogyan számolunk el? Mit fogunk mondani? Engem azért küldött utánatok, hogy ráncba szedjelek és épségben hazavigyelek benneteket.

Hát nem a zászló miatt?

– Á! Az csak ürügy volt. Meg jelkép.

Cingár tátott szájjal hallgatott.

– Igazad van pajtás! Ha te nem jössz, én is odaveszek. Szent igaz. Nagyon, nagyon könnyelműek voltunk. Sajnálom Dagit, meg Ragyást, de gondold el hányan jártak így! Hisz anynyi társunkat pusztított el a gólya!

Valamit ki kell találnunk, hogy ez ne történjék meg többé.

– Hát igen. Ez a követség sem volt valami jó ötlet, már én is látom. Ezek a gólyák kíméletlen békagyilkosok. Mindannyiunkat felfalnak elevenen, ha nem teszünk ellene valamit.

– De mit? – kérdezte Cingár megkönnyebbülten, hogy Tohonya megenyhült iránta.

– Csend! – szólt rá – te nem hallasz valamit? – és ezt már csak suttogetta.

Cingár rándított egyet a vállán.

– Gyorsan, gyorsan ássuk be magunkat a földbe, amilyen mélyre csak lehet! – lökte meg Tohonya.

A két életben maradt béka olyan fürgén ásta be magát a laza talajba, mintha megint az életük lett volna a tét.

Jól is tették, mert egy görény mozgolódott az üreg másik végében. Lehet, hogy csak álmában forgolódott, morgott, de a békáknak mindentől tartaniuk kellett.

Már Cingár is belátta, hogy nem otthon vannak a kis tóban, ahol minden zugot ismernek, és ha baj volt, a víz alatti kő kitűnő búvóhelyet nyújtott. De szeretett volna már otthon lenni!

Megfogadta, hogy soha többé nem hagyja magát rábeszélni semmilyen kalandra. Csak egyszer érjen haza, ki sem mozdul onnan többé!

Egy idő múlva kidugta a fejét, mert nagyon nyugtalan volt.

– Héééé! Tohonya! Kibújhatunk már?

– Maradj nyugodtan! Estig meg se mozdulj!

– Miért estig?

– Nem tudom, nem tudom, csak érzem, hogy este szabad elindulnunk.

– De miért?

– Először is, mert Kelep keres bennünket. Aztán, meg este jobban érezni a víz szagát. Akkor tudjuk, hogy merre kell menni. Meg aztán, talán lesz egy kis harmat is. Máris majd elpedek egy kis vízért.

– Én is – vallotta be Cingár.

– Na, látod. Itt nedves a föld, valahogy csak kibírjuk. Kint kiszáradnánk.

– Te nagyon okos vagy Tohonya – ismerte el Cingár.

– Csak tapasztalt fiacskám! Csak tapasztalt – mondta fölényesen – próbálj meg szundítani. Estére felköltelek. Addig meg se moccanj! Főleg a szádat fogd be.

A HAZATÉRÉS

A két béka estig lapított a földbe ásva és bizony jól tették. Az alagút kész átjáró ház volt. Minden üregi állat átszaladt rajta. Akkora volt a forgalom, mint az országúton.

Estefelé aztán elcsendesedett minden.

Közben Kelep is hiába kereste a két meglógott békát, nem találta őket sehol. Szorongva repült a fészekre üres csőrrel.

Neje hosszú ideig replikázott.

Kelep végül megunta, és erélyesen rászólt nejére.

– Asszony, most már elég legyen! Unom már ezt a feleselést. Gyerünk röptetni a felhők fölé. Megigértük a gyerekeknek és most nagyon jó idő van hozzá. Nincs erős szél, lehet vitorlázni.

Kelep neje ugyan már nagyon várta ezt a napot, de azért még duzzogott egy kicsit az elszalasztott békák miatt. Aztán mégis csak útra keltek.

Mindig magasabbra, magasabbra emelkedtek, egészen fel a felhők fölé. Ott aztán kiterjesztett szárnyakkal úsztak a levegőben.

Gyönyörűség volt őket nézni, és mindannyian élvezték. Kelep neje is megfélekedett a mérgéről. Csak vitorlázott, és oktatta a fiatal golyákat.

Mikor hazaértek, Kelep megjegyezte.

– Nagyon szép nap volt, leszámítva a te feleselésedet. De tudd meg, hogy többé ilyet nem csinálhatsz! Én mindent megteszek a családért, semmi okod a panaszra. Elvárom, hogy tartás tiszteletben, legalább úgy, mint én téged.

Ebben maradtak, hogy a kicsik csakis jót tanulhatnak tőlük.

Az est hamar eljött. Az égbolton a csillagok mintha drágakövek lettek volna, úgy szikráztak. Aztán a Hold is megjelent az égen. Először túllfelhőbe bugyolálva homályosan világított, majd egyre fényesebb lett.

Mikor teljes pompájában díszelgett udvaroncai, a csillagok között, éppen leereszkedett egy vékony ködréteg a földre.

Csak egy vékonyka réteg, de ez elég volt ahhoz, hogy az éjszakai vadászok bátrabban settenkedjenek. Nem látszottak annyira.

Tohonya megrázta Cingárt, aki úgy elaludt a nagy izgalomra, hogy hatalmasakat ásított.

Tohonya dühös lett.

– Figyelj rám Cingár! Most elmondom, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy épségben hazaérjünk. Ha egyetlen hibát is vétesz, lelked rajta. Én, nem tudlak megmenteni és nem is akarlak. Tudd meg, hogy odakinn rengeteg veszély leselkedik ránk. Sokkal több, mint nappal.

– Akkor miért nem nappal indulunk el? – nyúlt a szája Cingárnak, mert rettentően álmos volt.

– Már elmondtam, hogy kiszáradtunk volna. Mi vízi békáék vagyunk és mikor láttunk már vizet? Elfelejtetted? Érdekes. Mihelyt jobban érzed magad, mindjárt megfelelkezel minden elővigyázatosságról.

Vedd tudomásul, hogy nem vagyok a dadád, és nem vigyázok rád. Megértetted? – rázta meg Tohonya Cingárt, hogy nyomatékot adjon a szavainak.

– Jól van, na! Nem kell azért gorombáskodni – lepődött meg a határozott fellépésén.

Megértetted, vagy nem?

– Megértettem – morgolódott.

– Most elindulunk, és nem cuppogsz, nem csamcsogsz, nem slattyogsz, hanem úgy ugrálsz, hogy még egy hangya se hallja! Aztán megyünk, majd megállunk. Figyelünk, elindulunk, megállunk. Ez így lesz hazáig. Érthető?

– Érthető – válaszolt kelletlenül Cingár.

– Még egyszer mondom! Ha nem vigyázol, és elkap valami, nem tudok segíteni. És ne feledd, hogy ha sündisznó akar felfalni, az még a gólyánál is rosszabb. Ott kezd el rágcsálni, ahol ér.

Lehet, hogy először az egyik lábad eszi meg, aztán a másikat rágja le, és hiába brekegsz, nem tudok rajtad segíteni.

Cingár beleborzadt abba, amit hallott. Összeszedte magát, és igyekezett követni Tohonya intelmeit.

Elindultak hazafelé. Tohonya sokszor megállt, és Cingár mindig beleütközött, mert a nyomában ugrált.

A köd leszállt a földre, füre, és ők leszopogatták. Így valamegyest elmúlt a szomjuk. Néha a szájukba repült egy-egy szűnyog is, és ettől erőre kaptak. Mert nem csak szomjasak, de éhesek is voltak.

Tohonya nagyon óvatosan haladt. Minden úgy csinált, ahogy Kutyora tanította. Minden fücsomónál megállt, és a levegőbe szimatolt. Közben hallgatózott is. Cingár utánozta.

Az éjszaka hosszúnak tűnt. Na és az út... Arról jobb nem is beszélni. Bár nem találkoztak útjukat álló ragadozóval, azért a lábuk remegett. Kimondottan féltek.

Hanem, úgy hajnaltájban volt egy kellemetlen esetük. Nagy csörtetéssel egy görény rohant el mellettük, és az ijedtségtől lebénultak. Alig bírtak egy védelmet nyújtó fücsomó mögé bújni.

A görény elfutott mellettük és olyan büzt árasztott, hogy alig bírták ki köhögés nélkül. Majdnem megfulladtak. Förtelmesen bűzlött.

A párás levegőben szél sem járt és sokáig érezték a penetráns szagot.

– Ilyen bűdös még száz béka sincs – gondolta magában Cingár, de nem mert szólani, vagy panaszkodni. Örült, hogy épségben megúszták. Aztán, ahogy tovább haladtak, tisztulni kezdett a levegő. Majd mind jobban hajnalodott, egyre közelebb jártak a kis tóhoz, az otthonukhoz.

– Már érzem a víz illatát – örvendezett Cingár.

– Csak várd ki, míg a tóba ugorhatunk. Az a legbiztosabb. A két béka újra erőre kapott, hogy közel érezték a vizet. Kicsit ügetősebbre fogták, meg egy kicsit meg is feledkeztek az óvatosságról.

Már majdnem a víz partjára értek, és látták az ismerősen vízbe hajló nagyra nőtt fűszálakat. Cingár örömeiben elbrekegte ma-

gát. Mintha ha ló nyerített volna, úgy hasított a csendes hajnalba.

Tohonya rosszállóan nézett rá, de azért ő is nagyon megörült. Míg ezek egymással, meg a lelkendezéssel voltak elfoglalva, észre sem vették, hogy egy vörös bundás lefetyelt a vízbe hajolva.

Ahogy meghallotta a béka hangját, felcsillant a szeme. Egész éjjel nem akadt semmi fogára való. El is határozta, hogy elköltözik a vidékről, mert ennivaló nélkül nem lehet családot fenntartani. De valahogy mindig elhalasztotta. A víz vonzotta, meg aztán arra gondolt nagy ravaszul, hogy más állatok is a tóra járnak inni, és a fű között lesben állva, rajta csap egyik-másikon.

Néha-néha sikerült is neki, de nagy falat ritkán jött be. Inkább apró rágcsálók kerültek ma is a karmai közé, és azokért is nagyon meg kellett dolgoznia.

A béka ugyan bűdös volt neki, de az is egy falat. Mégpedig jó nagy falat. Izgatottan leste a hang forrását.

– Vajon hol lehetnek – morfondírozott, mert egyetlen fűszálat sem látott mozogni nemhogy békát. Annál is inkább, mert Tohonya hamarabb vette észre a rókát, mint az őket.

– Na, Cingár! Most vagyunk aztán bajban – suttozta pedig már majdnem itthon vagyunk.

– Mi az? – rémült meg a másik.

– Mi lenne? Egy bűdös, bolhás, vörösbundás!

– Jaj! Elájulok – szepegte – pont most?

– Kellett neked brekegned! – nézett rá szemrehányón. –

Ha most elszúrjuk, kár volt ennyit békagolnunk.

– Mit csináljunk? Mit csináljunk? – nyöszörgött Cingár.

– Figyelj! Nagyon gyorsan kell cselekednünk. Én szemmel tartom a bestiát, és egy hatalmasat ugrunk. Egyenesen bele a tóba. De kétfelé. Te jobbra ugrasz, én balra. Megértetted?

– Miért kell kétfelé ugranunk?

– Az ég áldjon meg! Ne vitatkozz. Így, mikor a róka ugrik, megzavarjuk. Nem tudja, hogy merre is vágódjon.

– Aha – egyezett bele Cingár, közben alig kapott levegőt úgy kalimpált a szíve.

A róka lehasalt a fűbe, hogy ne lássák. Szokása szerint csúszni, mászni kezdett. Lassan araszolt előre, hogy ne üssön zajt. Ám Tohonya továbbra is szemmel tudta tartani.

– Most! – bökte meg Cingárt, aki megint a legügyetlenebb formáját hozta. Nem jobbra ugrott, hanem balra. Pont erre számított Tohonya, bár egy kicsit remélte, hogy most az egyszer szót fogad neki. Hiszen valóban az életükről volt szó.

Hát nem! Ráadásul olyan ügyetlenül ugrott, hogy a legbénább békának is szégyenére vált volna. Fennakadt egy vízbe lógó nagy fűcsomón.

De akárhogyan ügyetlenkedett, mégis szerencsésen, mert egész egyszerűen lecsúszott a vizes fűcsomóról a tóba.

A róka természetesen ki akarta használni a helyzetet, és utána kapott Cingárnak. Csakhogy vesztére. Ő is belecsúszott a vízbe. Alig bírta kikapaszkodni a vastag fűszálak között.

Kinn a parton toporzékolni kezdett, aztán lehiggadt.

– Legalább a bolháim egy részétől megszabadultam – vi-csorogta, majd erőteljesen megrázta vörhenyes bundáját.

S valóban. A bolhák csak úgy pattogtak ki a vizes szőr közül.

Közben Tohonya gyorsabb volt Cingárnál és se jobbra se balra nem ugrott, hanem előre. Úgy gondolta, hogy így kerülheti el az ütközést.

Jól számított. Bár a róka őt is meglátta, de későn. Talán azért is pottyant a vízbe, mert megzavarta a két ugró béka.

– Csak egyre számított.

Hát... Tohonya ravaszabbnak bizonyult, mint a róka. Ezért toporzékol az ázott bundájával a vízparton mikor kikászálódott.

– Két békát is elszalasztani! Hogy lehettem ilyen ügyetlen? – ütögette kobakját – még ilyen nem volt, hogy békák járjanak túl az eszemen! Ez kész katasztrófa! – masszírozgatta korgó gyomrát. – Megint éhen kell lefeküdnöm – siránkozott.

A róka eloldalgott a tó partjáról, és rettentően dühös volt. A két béka meg úgy vágódott a nagy kő alá, mint a halászó sas a vízbe, ha halat akart fogni.

Két napig ki sem jöttek onnan.

Kutyora nem látta mikor megérkeztek, mert a kő másik oldalán lapult.

Ráadásul úgy beleásták magukat az iszapba, hogy mások sem vették észre őket.

Így aztán Kutyora még aznap összehívta a megmaradt békákat. Elmesélte nekik, hogy mit agyalt ki. Szemlesütve beszélt arról bűnbánó arccal, hogy bizonyára odavesztek egytől-egyig.

A többiek döbbenet hallgatták és nagyon el voltak keseredve. Olyan hangos kuruttyolásba kezdtek, hogy a már messzire járt róka is meghallotta.

– Brekegjetek csak! Majd elkaplak én benneteket! Legközelebb ügyesebb leszek, arra mérget vehettek! – berzenkedett tehetetlenségében.

A békák nem is őt akarták ingerelni, hanem siratták társaikat.

Kutyora szégyenére elkullogott, hogy kudarcba fulladt a terve. De az még jobban bántotta, hogy ki fog pusztulni a nemzetsége és ő nem tehet ellene semmit.

Mikor abbamaradt a nagy sírás-rívás, megreszkírozta a kérdést.

– Akkor szerintetek mit csináljunk, hogy ne fogyjunk, hanem szaporodjunk?

– Ezt a kérdést akkor kellett volna feltenned, mikor elindítottad a küldöttséget, vagy minek nevezed! – rivallt rá egy természetes hím béka.

– Nem akartalak benneteket felizgatni. Tudjátok, én jónak tartottam az ötletet, és ne feledjétek, hogy benneteket akartalak megvédeni

– Nagyon rossz ötlet volt – mérgeződött iménti társa.

– Már én is tudom, de neked van jobb ötleted legalább most?

Erre a kérdésre mindenki hallgatott, mintha megnémultak volna.

Kutyora nézte őket, aztán szomorkás hangon megszólalt.

– Az a javaslatom, hogy gondolkodjatok el rajta. Két nap múlva újra megkérdezlek benneteket.

– Jókor! – morgolódtott továbbra is Bugyor, akit azért neveztek Bugyornak, mert két béka is kitelt volna belőle, és akkora volt, mint egy nagy bugyor.

Mikor a többiek szétszéledtek, odaintette magához.

– Csak azt mondd meg nekem, hogy a következő párosodáskor mi lesz veled?

– Miért? – nézett Kutyorára még mindig morcosan.

– Mert az idén még akadt párod, de el is vitte a gölya.

Na? Mi lesz veled? Minden nőtény tudja, hogy milyen nehéz béka vagy!

Bugyor elképedve nézett Kutyorára.

– Már úgy gondoltam, hogy te vagy a legnagyobb mafla itt a tóban. Itt mindenki jóval kisebb, mint te. Úgy gondoltam, hogy legyél te a vezér, és találg ki valami okosat, hogy ne fogyatkozzunk tovább.

– Majd két nap múlva. Te mondtad. Nem?

– Jól van – szólt engedelmesen Kutyora, mert kicsit tartott a hatalmas hetvenkedő békától.

Én javaslom, hogy te legyél a vezér. Melletted állok.

Bugyor megenyhült, és barátságosan hátba vágta Kutyorát, mire az köhögni kezdett.

– Egy szúnyog a torkomon akadt – mentegetőzött.

Bugyor szótlánul végigmérte, aztán szó nélkül otthagya.

Kutyora ennek ellenére nagyon bánatos volt, siratta négy társát. Cingár és Tohonya is kipihenték a fáradalmaikat, és felúsztak a gyülekező helyre.

Ott olyan lárma fogadta őket, hogy majdnem visszafordultak.

Pedig azon folyt a vita, hogy kikből álljon a vezetőség.

Mikor a békák kiordibálták magukat, elképedve vették észre Cingárt meg Tohonyát.

– Hát ti? – fogták körbe őket.

– Na-na-na! Ne ilyen hevesen!

Alig tudtak megszabadulni a többitől, mert ölelték, csókolták őket. Kis híján agyonnyomták.

– Nézd már! – kiabált Tohonya – a gólyától, rókától megmenekültünk, és ti nyomtok agyon – rázta le őket.

Kutyora szeme is elkerekedett. Jól megdörzsölte, mert azt hitte, hogy nem jól lát.

Mikor mindenki kiörvendezte magát, félve kérdezett rá a másik kettőre.

– Hát Dagi és Ragyás? Őket hol hagyátok? Lemaradtak? De, jönnek ugye ők is? – reménykedett.

– Sajnos nem. Mindketten odavesztek.

– Mi az, hogy odavesztek? Hová vesztek? Mi történt velük? – kiabált mind össze-vissza.

– Kelep bekapta őket.

– A gyalázatosak! Szörnyűség, szörnyűség! – óbégattak – nem mondtátok, hogy követségbe mentetek?

– Mit gondoltok, kíváncsiak voltak rá? Nem érdekelte azokat semmi, csak a békahusi.

– És ti hagyátok? – mérgelődött Kutyora.

Ettől a kérdéstől rögtön megdagadt Tohonya feje.

– Miért? Mit kellett volna tennem? Tán mondtam volna azt, hogy inkább engem, vagy Cingárt kapja be?

Vagy az jobb lett volna nektek, ha mind a négyen elpusztulunk? Egyébként ők voltak az ostobák! És nagyon ostobák! Én mindent megtettem, hogy mindannyian megmeneküljünk. Kizárólag ők voltak balsorsaik oka.

– És mit tettél meg, hogy ne vesszenek oda? – kérdezték. Tohonya mérgében vett egy nagy levegőt, és mindent elmesélt töviről hegyire.

Mindenki ámuldozott. A történet után egy sem hibáztatta már Tohonyát, inkább éltették.

Bugyor irigykedve nézte a hőst, és már féltette a beígért pozícióját. Okkal, mert a többiek éljeneztek.

– Te legyél a vezérünk – kiabálták.

Bugyor és Kutyora hirtelen egymásra néztek.

– Azt már nem! Elég volt a vezérkedésből! Míg élek, nem felejttem el. Válasszatok mást! – tiltakozott Tohonya, Bugyor nagy meglepődésére.

A többieknek elment a kedvük. Oda lett a nagy öröm.

– És te Cingár? – kérdezte az egyik reménykedve.

– Én sem vállalom semmit! Én már voltam követ, és örülök, hogy szerencsésen kerültem ki belőle. Felejtsetek el.

Erre nagy lett a tanácsalanság.

Kutyora úgy gondolta, hogy itt az ideje közbelépni.

– Nekem az a javaslatom, – kezdte mondókáját, de nem hagyták neki befejezni.

– Neked már volt olyan javaslatod, hogy két derék békát elveszítettünk.

– De most másról van szó! Itt van ez a kedves Bugyor, őt válasszatok vezéreknek.

Bár, ha rám hallgattok, azt csináltok, amit akartok – mentegőtőzött – én csak jót akartam nektek – tette két első lábát mellkasán keresztbe sértődötten.

Nagy tanakodás lett, Bugyor meg vigyorgott, aztán odaállt a többi elé.

– Na? Akarjátok, hogy a vezérek legyetek?

– És abból nekünk mi hasznunk származik? – kérdezték tőle.

Bugyor a fejét vakarta.

– Segíts már! – bökte meg Tohonyát.

– Mit segítek? Te akarsz vezér lenni! Azt sem tudom, hogy miért akarsz az lenni?

– Hát... hogy vezessem a békahadat – nyögte ki hirtelen Bugyor.

– Hol van itt békahad? Te látsz itt hadat? Vagy tudod, te mi az a had? Amikor elkezdtek idejárni a gólyák, akkor még volt. De mára... Ne nevettesd már ki magad! Alig maradtunk. Azért mentünk követségbe Kutyora javaslatára. Aztán te is láthatod. Négy helyett ketten jöttünk vissza. Nem vezér kell i-

de, hanem békalányok, meg jó kiállítású béka fiak. Nem hetvenkedők! – mondta ki egy szuszra Tohonya.

A megmaradt békák hahotáztak, Bugyor feje meg belevörösödött.

– Azért mégis csak kell, hogy valaki igazgassa őket.

– Igazgatni? Inkább izgatni. Te parancsolgatni akarsz!

Bugyort már másodszorra sértette meg Tohonya. Úgy lángolt a feje, mint a vízparton árválkodó szélfúttá pipacs.

Tohonya látta, hogy Bugyor majd szétpukkad, ezért odacsozogott elébe és a vállára tette a kezét.

– Te tényleg azt hiszed, hogy ennek a pár békának vezére van szüksége, aki őket pattogtassa miközben mi az életünket áldoztuk, meg kockáztattuk, hogy megmentjük a nemzetségszűkületet? Nem pajtás. Itt egészen másra van szükség.

– Mire? Mire? – kérdezték a többiek?

– Felelősségteljes magatartásra, ha meg akarunk maradni. Ha nem akarjuk idő elő a gólyák csőrében végezni.

– De mégis hogyan gondoltad? – kérdezték kíváncsian.

– Ugye egyszer elhatároztuk, hogy csak éjszaka merészkedünk ki a vízből. Aztán mi történt? Mindenki olyan szerelmes lett, hogy már nem is törődött a veszéllyel, nappal is vígan hancúroztak, mintha egyedül lettek volna a világon. Még azt sem vették észre, hogy a gólya itt állt a parton, és a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül kapkodta fel a petékkal teli anyákat.

A többiek szomorúan emlékeztek vissza a többire, és hogy ilyen könnyen áldozatul váltak ellenségeiknek.

A legborzasztóbb volt, hogy szinte valamennyi anyát bekapták, mielőtt le tudták volna rakni a petéket. Mindenki tudta, hogy mára már az ebihal korból is kinőttek volna, és itt kellene úszkálni közöttük. Oda van a jövő nemzedék.

Valahányszor szóba került, mindannyian úgy elkeseredtek, hogy már élni is alig volt kedvük.

– Mindannyiunknak el kellett volna menni békakövetségbe – sipította egy törpe cingár béka.

Tohonya a fejét fogta.

– Ennyi buta békát! – gondolta, de nem mondta ki.

Mivel látta, hogy nem jut velük egyről a kettőre, mert csak butaságokat beszélnek, elindult éjszakai helyére a kő alá. A feje is megfájdult, és egyáltalán olyan nagyon elege lett az egész-ből, hogy nem volt kedve tovább beszélgetni.

Ahogy kő felé úszott, egész véletlenül bekukkantott az egyik békabölcsőbe, bár úgy tudta, hogy mind üres.

Az ördög tudja, hogy miért, de bekukkantott. Valami mozgás félét észlelt, és közelebb ment, hogy szemügyre vegye. De azért nagyon óvatos volt, mert ez a pár nap követségeskedés kikészítette az idegeit.

Úgy gondolta, hogy ezután jobb lesz félni, mint megijedni. Csendesen odamászott a bölcső széléhez és beleselkedett. Azt gondolta, hogy valami vízi állat fészkelte be magát az üres bölcsőbe.

Aztán arra gondolt, hogy nem-e sikló, vagy annak a kicsinye.

Szóval, már rémeket is látott.

Az is megfordult a fejében, hogy talán nem is gólya kapkodta be társait, hanem... szóval már rémeket látott. Azért érezte, hogy rosszul okoskodik.

A sikló a mama a nagy békákat nem tudja bekapni, legalább is az olyan, mint ami ezen a tájon honos. Kígyó meg a láthatáron sem volt található. A peték meg ki sem keltek. Szóval elvetette a gondolatot.

De valami mégis mozgott és nem is egy.

– Bogarak lehetnek – gondolta – talán csibor, vagy vízipók.

Újra elindult a szállása felé, de csak nem hagyta nyugodtan a motoszkalás. Végül erőt vett magán, és belépett a helyiségbe. A félelemtől a szíve úgy kalimpált, hogy majd kiugrott.

– Nahát! – mérgelődött magában – ennyire félős lettem?

Ahogy belépett, a meglepetéstől a lélegzete is elállt.

Minden egyes bölcsőben egy burkot látott, ami már éppen ki-pattanni készült. Szinte egészen ebihal formájuk volt.

– Azannytát! – kiáltott fel, aztán szájára tapasztotta a kezét.

Gyorsan végigjárta a bölcsőket a többi repedésekben is. Sajnos ott nem talált semmit. Visszasietett az elsőhöz és számolni kezdte őket.

– Tíz, tizenöt, harminc, negyven, ötven!

Olyan izgatott lett, hogy szakadt róla a víz. Újra számolni kezdett.

– Nahát! Melyik anya rakhatta le? És miért nem szólt? – töprengett.

Aztán megvilágosodott előtte minden. Szegény pára még lerakhatta a petéket és felmehetett a víz felszínére levegőért, vagy éppen ennivalóért. Akkor éppen nagy volt a szűnyog invázió. Bizonyára nagyon kimerült, és egyben óvatlan is volt. A gólya meg éppen ott állhatott lesben.

Csakis így történhetett.

Tohonya először szaladni akart a jó hírrel, de aztán meggondolta magát. Keresett egy rést ahová bebújt, és éjjel nappal ott vigyázott a bölcsödére. Csodálkoztak is a többiek, hogy ritkán látják.

– Biztosan megviselte a követség – mondogatták.

Hanem mikor kipattantak a burkok, és előjöttek az ebihalak, majd szétvetette a boldogság. Összeterelgette őket, és nem engedte ki a nagy vízre.

Rohant a többiekhez, és gyűlést hirdetett. Azok azt sem tudták, hogy mi lelte hirtelen Tohonyát.

– Megzavarodott szegény – szánakoztak rajta.

Mikor a megmaradt békacsapat együtt volt, Tohonya kivezette az ebihalakat.

A meglepetéstől senki nem tudott megszólalni.

Végre Kutyora kérdezte meg, hogy honnan vannak ezek a porontyok.

– Kinek az ivadékai?

– Azt nem tudom, csak azt, hogy az anyjukat elvitte a gólya. Vagy valaki titokban tartotta? Most szóljon, hogy legalább tudjuk.

De senki nem szólt.

– Akkor bizony úgy van, ahogy mondtam. Az anyát elvitte a gólya.

– Hát ez fantasztikus! Micsoda öröm! Meg vagyunk mentve!

– Én is azt hiszem. Nagy szerencsénk van, annyi bizonyos. Ezekre aztán nagyon kell vigyázni! De nem a gólyától kell őket féltetni, hanem a siklótól!

– Siklótól? – ordibáltak össze-vissza ijedtükben – már több ellenségünk is van? Eddig nem járt erre sikló!

– Azt ti csak hiszitek! Mert meg vagyok róla győződve, hogy több anyabéka is lerakta a petéit, csak a sikló felfalta őket.

– Szörnyű, szörnyű! Ez rettenetes! – méltatlankodtak a többiek.

– Az! – felelte röviden és tömören Tohonya. De ezután másképpen lesz. Majd én kézbe veszem a dolgokat és nem tűrök ellentmondást.

– Teee? Miért te? – kérdezte kihívóan Bugyor.

– Mert tehetetlenek és fegyelmezetlenek vagytok. Sőt! Figyelmetlenek. Csak magatokkal törődtök.

Sokan megsértődtek ezekre a kemény szavakra, és meg is haragudtak.

– Minek képzeled te magad? Heee? – rivallt rá Bugyor?

– És te? – szállt szembe vele Tohonya. Te akarsz a békák vezére lenni, és azt sem tudad, hogy az egyik bölcső tele van békaivadékkal?

Szerencsétlen – morogta tovább – nem láttál még ebihalat?

– Bugyor feje megint úgy elvörösödött, hogy majd szét-pukkadt. A többiek meg Tohonyához kezdtek közelebb húzódní.

Megértették, hogy igaza van.

– Ezután úgy lesz, ahogy mondom. Őrt fogunk állni. Váltakoztatjuk egymást, hogy ki ne száradjunk. Aki elalszik, az keményen meg lesz büntetve.

– Hogy merészelsz? – tajtékozott Bugyor, aki alig kapott levegőt a méregtől.

De Tohonya mellé most már határozottan odaálltak a többiek, és korábban tett kijelentése ellenére is kinevezték vezérükké.

– Te meg mehetsz oda, ahova akarsz, ha nem tetszik – vi-sította megint a cingár béka.

Nem parancsolni kell nekünk, hanem vigyázni ránk! Vetted? – kiabált rá Tohonya védelmében, aztán gyorsan elbújt mögéje, aki hasát fogta nevéttében.

Végül Tohonya lett a vízi békák védelmezője.

Nem is kérdőjelezte meg senki a pozícióját.

A békanemzettség meg szépen felnőtt, Tohonya és a többiek védelme alatt.

Persze mindig akadt, aki kihúzott, nem fogadott szót. De, rajta is vesztett.

Mikor egy-egy béka odaveszett, a többi mindjárt összekapta magát és igyekezett Tohonyának szót fogadni.

Naná! Ha életben akartak maradni!

Tohonya meg kinevelte az utódját, mert az idő felette is elha-ladt és megöregedett.

Az utód még nála is szigorúbb volt.

Aztán mindig akadtak hetvenkedő a fiatal békaleányek és ma-rakodtak a vezérségért.

De Tohonya jó munkát végzett. Nagyon kemény vezért nevelt.

Minden évben rendeztek egy erőpróba versenyt, és minden al-kalommal Tohonya utódja győzött.

Aztán Tohonya utódja, Buba is kinevelte az utódját, a békák akkori vezérét.

Így ment ez a végtelenségig.

Ezután a gólyák hiába próbálkoztak a kis tónál, mert tilos volt a nappali párosodás, a kis béka békákra meg dadák vigyáz-tak.

De a szép tavaszi éjszakákon messze hangzott a békák zenéje, a gólyák nem kis bosszúságára.

A siklók, meg hiába kutattak, a bölcsőket betömködték moszat-tal, így védelmezték a jövő nemzedékét.

Az őrség szigorú rendben váltotta egymást, szóval vigyáztak magukra és társaikra, hogy megmaradjon a békanemzettség. Ha kedvük tartotta kuruttyoltak, hajtogatták, hogy unka, unka. De csak ők tudták kinek szólt és mit jelentett. Biztosan köszöriülték a torkukat, mert készültek az évi szokásos nagy koncertre. Nagy kár lett volna, ha elmarad. Ez a zene minden évben nem csak a tavaszt jelentette, hanem a csodálatos természet egy picinyke, de varázslatos részét, és az örök megújulást.

Tartalomjegyzék

Az idilli tavacska.....	4. oldal
A három balek.....	32. „
A nagy békagolás.....	53. „
A hazatérés.....	81. „

AJÁNLÓ:

Piroska Bätz médiadesign journalist
<http://www.prb-wedesign.de>

